

Đàn Lê Quýnh

Nguyễn Thủy Quỳnh

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Ngày Đầu Tiên Trọng Sinh

Chương 2: Tra Nam Tìm Tới Cửa

Chương 3: Cố Nhân Tái Kiến

Chương 4: Đệ Đệ Thần Bí (1)

Chương 5: Nhị Đệ Thần Bí (2)

Chương 6: Tân Phòng Náo Nhiệt

Chương 7: Hàn Tông Minh

Chương 8+1: Thịnh Yến Phong Ba (1)

Chương 8+2: Thịnh Yến Phong Ba (2)

Chương 8+3: Thịnh Yến Phong Ba (3)

Mục lục

Chương 1: Ngày Đầu Tiên Trọng Sinh

Chương 2: Tra Nam Tìm Tới Cửa

Chương 3: Cố Nhân Tái Kiến

Chương 4: Đệ Đệ Thần Bí (1)

Chương 5: Nhị Đệ Thần Bí (2)

Chương 6: Tân Phòng Náo Nhiệt

Chương 7: Hàn Tông Minh

Chương 8+1: Thịnh Yến Phong Ba (1)

Chương 8+2: Thịnh Yến Phong Ba (2)

Chương 8+3: Thịnh Yến Phong Ba (3)

LÃNH PHI SÙNG PHU

Nguyễn Thúy Quỳnh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ngày Đầu Tiên Trọng Sinh

Hình ảnh cuối cùng trước khi linh hồn mất đi ý thức không phải là khuôn mặt đẫm máu của Hàn Tử Phong, không phải là cầu Nại Hà hai bên bờ sông sắc Bỉ ngạn đỏ thẫm, mà là gương mặt tái xanh của nàng đang nằm trong khuê phòng của chính mình.

Khi linh hồn lìa khỏi thân xác, nàng bị một luồng ánh sáng kì dị kéo mạnh vào trong trung tâm vòng xoáy đó, nàng mặc cho thứ ánh sáng ôn hòa, ấm áp ấy bao quanh mình, đem mình đến bất kỳ đâu.

Nhưng khi nhìn thấy khung cảnh quen thuộc trước mắt, nàng lại thật ngỡ ngàng, nếu nàng không nhầm thì lúc này hẳn là khoảng thời gian một tháng trước khi nàng xuất giá đi. Nàng không luân hồi mà trọng sinh vào cái ngày định mệnh này ư? Cũng tốt, nàng sẽ bù đắp những sai lầm của mình, trả hết oán hận tiền kiếp, và dùng cả đời để trân trọng nam nhân đã đánh đổi mọi thứ để cho nàng bình an.

Nàng vẫn muốn cảm thán lão thiên gia người còn có mắt, nhưng từ thân xác đang nằm trên giường của nàng lại sinh ra một lực hút mạnh mẽ kéo linh hồn nàng xâm nhập vào nó. Một lần nữa nàng lại mất đi ý thức

... ..

“ Cô nương, không sao chứ? Cô đừng sợ, bọn cướp người ngang nhiên giữa ban ngày ban mặt đó đã bị ta giải quyết hết rồi!

“ Ha ha, không cần báo đáp! Hành hiệp trượng nghĩa vốn không cầu ân. Nhưng nếu cô nương muốn, chỉ cần nhớ rõ tên ta: Hàn Tử Kính, thế nào?

... ..

“ Cô nương, chúng ta thực có duyên! Cây trâm vàng này vốn dĩ ta muốn mua về tặng cho mẫu thân, nhưng nếu đã trúng ý cô nương, ta cũng không cưỡng cầu, hơn nữa được tặng nó cho cô nương, đúng là tiên phẩm xứng cùng ngọc nhân!

“ Hạ Nguyệt Tuyết, còn không phải là đại tiểu thư của Hạ Bộ Thượng Thư, mỹ danh vang xa là đệ nhất tài nữ của Vĩnh Trường quốc chúng ta sao? Thì ra tại hạ phúc duyên thực tốt, lại cùng cô nương có chút ân tình!

... ..

Những lời ngọt ngào khi ấy giờ lại là Hạc Đình Hồng đang khoét sâu vào trong trái tim nàng. Nằm trên giường, thân hình gầy yếu như mai của nàng có chút run rẩy, mặc dù đôi mắt vẫn nhắm nghiền nhưng hai hàng lông mày thanh tú nhíu chặt tỏ vẻ bất an, thoảng chốc lại có những giọt lệ trong suốt mặn chát lăn xuống gò má xanh xao.

Giấc ngủ này như đang kéo nàng chìm vào trong cơn ác mộng mới qua, khiến cho nàng bị hãm sâu vào bóng tối địa ngục.

Sau trọn một ngày một đêm bị giam cầm trong đau khổ cùng thù hận, nàng khó khăn trở mình ngồi dậy.

Thanh Liên - tỳ nữ thân cận bên nàng thấy nàng tỉnh liền chạy tới hỏi han rồi rít, nước mắt không ngừng chảy. Do tâm trạng mới thức dậy còn chưa kịp lấy lại được thăng bằng, vừa nhìn thấy vậy, nàng lại suýt chút nữa không cầm nổi lòng mình, khóc trước mặt Thanh Liên.

Thanh Liên, Thanh Trúc đã theo bên người nàng hơn chục năm nay, tình nghĩa còn hơn cả người muội muội răn rết kia của nàng

Kiếp trước vì muốn cứu nàng thoát khỏi tay bọn cường đạo mà muội muội thuê đến để làm nhục nàng, để rồi táng thân dưới bàn tay dơ bẩn của chúng. Bây giờ Thanh Liên ở đây, còn Thanh Trúc có lẽ bị phu nhân sai đi làm việc nặng rồi. Lần tái sinh này, nàng mới thấy mình thật ngu ngốc, lúc còn tại gia thì mặc cho phu nhân cùng muội muội chèn ép, không kêu ca nửa lời, lúc xuất giá cũng không một lòng với phu quân, chỉ biết mù quáng chạy theo thứ tình yêu giả tạo của Hàn Tử Kính, để rồi đánh mất tất cả những người thực tâm tốt với mình, và chính bản thân cũng phải đem mạng bồi vào đó.

Nhưng bây giờ, nàng đã trọng sinh, đời này của nàng không nợ công phụ mẫu, không day dứt tình duyên cùng nam nhân vô tình đó, nàng nhất định phải sống vì hãn, vì bản thân, vì những người thực lòng với nàng!

Thấy nàng thật lâu không nói, khuôn mặt lại mang theo ưu sầu, nuối tiếc cùng đau khổ, khi trầm lãnh khi âm u, Thanh Liên sợ hãi nắm lấy tay nàng

“Đại tiểu thư, người đừng nghĩ quẩn nữa! Em biết người thích vị Nhị công tử của Khang vương, nhưng thế tử cũng không kém! Mặc dù thế tử có tật ở chân, không tiện đi lại nhưng nghe đâu cũng là một mỹ nam tử, từ nhỏ cũng mang danh thần đồng! Lão gia chúng ta cũng là muốn người sống trong nhung gấm, sau này người sẽ lên làm Khang vương phi cao cao tại thượng, người đâu cần phải luôn cúi chính mình mà đi làm phu nhân Nhị phòng chứ!”

Ngưng Tuyết ngơ ngẩn một hồi mới nhận ra tình huống hiện tại của mình. Phụ thân nàng là Nhị phẩm Binh bộ Thượng thư Hạ Chính Đình, là kẻ dưới trướng Khang vương, em ruột Đường kim Hoàng thượng, người tiếp quản hơn phân nửa số binh lực bảo vệ đế đô. Phụ thân đương nhiên thông minh, khéo léo, ông chẳng bao giờ xen vào chuyện tranh quyền đoạt vị giữa các thân vương, hoàng tử, nuôi dưỡng được hai nữ nhi, một là đệ nhất tài nữ, một là đệ nhất mỹ nhân nhưng luôn giữ kín trong nhà, không cho phép thân cận cùng ngoại nhân, trên triều luôn mang vẻ yếu đuối nên

cũng chẳng ai muốn lôi kéo nịnh bợ, trước sau là một bộ dáng liêm khiết, chính trực.

Dĩ nhiên, đã lên đến tới chức này ông vẫn có thủ đoạn, không thể đánh cược ai mới làm thiên tử tiếp theo, ông liền dựa dẫm vào Khang vương đức cao vọng trọng, quyền lực chỉ dưới một người. Phụ thân ép nàng gả cho thế tử Hàn Tử Phong bị tật nguyền, nhưng dù sao người ta cũng là thế tử con chính thất, đáng để ông đặt chút vốn liếng.

Ngưng Tuyết còn nhớ kiếp trước, vì mang tâm tư gieo trên người Hàn Tử Kính mà nàng nhất quyết không đồng ý mỗi hôn sự này, đòi tuyệt thực cùng quỳ một đêm ngoài thư phòng xin ông nghĩ lại. Thế nhưng một đêm ngấm sương lạnh, nàng bị sốt phải nằm trên giường cả tháng trời, lúc đã khỏe mạnh liền bị lôi kéo lên kiệu hoa gả cho Hàn Tử Phong. Nàng mang theo ý chí không phục, khi đã là Thế tử phi của chàng, lòng còn tơ tưởng đến Hàn Tử Kính, rồi dễ dàng bị hấn dụ dỗ, nàng lừa dối, phản bội phu quân, một lòng giúp hấn leo lên thay thế vị trí Khang thế tử.

Thế nhưng đổi lại nàng được gì đây? Hấn tay trong tay ân ái bên muội muội ruột của mình, quay sang chỉ trích nàng giống như dâm phụ, khi muội muội rút kiếm đâm nàng, nếu không có Hàn Tử Phong, nàng đã chết dưới một nhát kiếm đó, còn hấn ta lại dùng ánh mắt chán ghét nhìn nàng, như thế nàng mới là hung thủ vậy.

Phụ thân nàng, lại may mắn chẳng chút quan tâm vứt bỏ nữ nhi đã hết giá lợi dụng.

Ngày hôm qua có lẽ chính là ngày nàng đổ bệnh vì phải quỳ một đêm ngoài thư phòng, một tháng sau nàng sẽ lên kiệu hoa gả cho Tử Phong. Nhưng lần này nàng đã nếm đủ tang thương, cũng đã nhận ra chân tình thực sự, nàng sẽ chờ mong ngày cùng hấn trùng phùng, chủ động yêu hấn, làm hấn cũng yêu nàng, trả thù những kẻ đã rắp tâm làm hại hấn kiếp trước.

Dù tan xương nát thịt quyết không đổi!

LÃNH PHI SÚNG PHU

Nguyễn Thúy Quỳnh
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tra Nam Tìm Tới Cửa

Hạ Ngưng Tuyết an ổn ở trong phòng dưỡng bệnh hơn một ngày. Nàng thừa biết ở Thượng thư phủ sẽ chẳng có ai tới hỏi han nàng đâu. Ngoại nhân không hiểu chuyện luôn cho rằng nàng và muội muội Hạ Thủy Dung đều là dòng dõi chính nữ, chỉ có người trong phủ mới hiểu rõ thân thế khó xử của nàng.

Ngưng Tuyết là đại nữ nhi do phu nhân chính thất đầu tiên của Hạ Thượng thư sinh ra. Lam Nguyệt Băng, mẫu thân ruột thịt của nàng, tuy chỉ là con gái của một phú thương giàu có, nhưng lại là người vợ luôn kề vai sát cánh bên Hạ Chính Đình từ thuở hàn vi, chính ngoại công nàng đã giúp đỡ ông từ một thư sinh nghèo khổ tiến đến Ngũ phẩm Binh bộ Thị lang.

Chỉ là cổ nhân dạy không sai: Thuở hàn vi mới thấu tấm chân tình, khi giàu sang chỉ còn biết danh lợi.

Hạ Chính Đình là một mỹ nam tử có tiếng, tiền đồ lại rộng mở, dễ dàng lọt vào mắt xanh của Du Hải Linh, ái nữ Binh bộ Thượng thư tiền nhiệm.

Cùng lúc đó Lam Nguyệt Băng vì khó sinh nàng mà qua đời, Hạ Chính Đình nhanh chóng đưa Du Hải Linh về làm phu nhân Thượng thư phủ, chẳng bao lâu đã sinh hạ cho ông một trai một gái: Đại thiếu gia Hạ Khiêm Quân cùng Nhị tiểu thư Hạ Thủy Dung.

Còn Hạ Ngưng Tuyết nàng chỉ tồn tại như một minh chứng cho quá khứ cơ hàn, từng phải luôn cúi trông chờ vào sự giúp đỡ bên ngoại tộc của Hạ Chính Đình mà thôi. Phu nhân Du Hải Linh mới vào cửa đương nhiên không đơn giản, khi mang thai Hạ Khiêm Quân thì liên tục đau yếu, bà ta nói có thể do phong thủy không hợp nên mời pháp sư về giúp đỡ.

Ai ngờ từ đó trong phủ rộ ra tin tức Đại tiểu thư Hạ Ngưng Tuyết sinh vào ngày chí âm, là trời sinh Huyền Âm linh thể, có số khắc song thân. Hạ Chính Đình tuy đẹp hết mọi tai tiếng thay nàng, nhưng từ đó càng thêm phiền chán người nữ nhi này.

Suốt 15 năm trưởng thành ông không có lấy một lần ghé thăm, hay quan tâm nàng dù chỉ một chút. Giờ đây nàng có thể được người đời biết đến hoàn toàn nhờ một đôi song thủ gảy lên khúc Đàm trung u nguyệt trong lễ sinh thần đệ tứ thập của phụ thân.

Dĩ nhiên, người ngoài không đến làm phiền nàng, nàng sẽ rất thoải mái. Nhưng buổi sáng ngày thứ hai sau khi trọng sinh, Thanh Liên từ đâu hốt hải chạy về gọi nàng, trong giọng còn có chút vui mừng

“ Đại tiểu thư, Đại tiểu thư! Người xem, là Nhị công tử Khang vương phủ đến phủ chúng ta! Phải chăng ngài ấy đến xin lão giachi hôn cùng người? Nếu chuyện thành, người sẽ không phải gả cho vị thế tử kia nữa, người sẽ được hạnh phúc bên người thương trong mộng nha!”

Bàn tay đang bưng chén thuốc của Hạ Ngưng Tuyết hơi run lên, dọc theo sống lưng tản ra một cỗ hàn ý lạnh lẽo, hận ý khiến cho đôi mắt trong suốt của nàng thoáng chốc tối sầm, không khí trong phòng cũng theo đó bỗng dưng hạ xuống như trời vào giữa đông. Thanh Liên thoáng rùng mình, e ngại nhìn Hạ Ngưng Tuyết..

Nhưng chỉ chốc lát, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Hạ Ngưng Tuyết nhanh chóng khôi phục lại như bình thường, nàng sai Thanh Liên đi tìm Thanh Trúc trở về, còn mình ngồi ở trước gương tự trang điểm.

Với hiểu biết rất rõ của nàng về Hàn Tử Kính, sẽ chẳng có chuyện hãm hại bất chấp cùng nàng ở chung một chỗ, lần này tìm đến tuy rằng có chút bất ngờ bởi vì kiếp trước không có màn gặp gỡ này, nhưng cho dù hãm có mục đích gì, nàng sẽ gặp chiêu phá chiêu, nước đến tự có núi ngăn, không

cần phải lo lắng. Nàng đã thề sẽ đòi lại tất cả những gì hấn nợ nàng, đã đến lúc nàng phải bắt tay vào bước đầu tiên trong kế hoạch.

Hạ Ngưng Tuyết mặc váy dài màu trắng, khoác thêm áo choàng lam sắc mỏng manh, do cách ăn vận cùng khuôn mặt xanh xao vì chưa hết cảm lạnh, từ trên người nàng lại toát ra vẻ yếu đuối chọc người thương tiếc. Nghe nói Hàn Tử Kính đang chờ nàng ở trong hoa viên, Hạ Ngưng Tuyết liền dẫn theo Thanh Liên cùng Thanh Trúc đi tới.

Từ xa đã nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ, lại gần hiện ra một khung cảnh lãng mạn, quần quýt tình ý. Nam tử tựa chiến thần, hoàng sắc trường sam phủ lên thân hình mạnh mẽ, đôi phượng mâu sáng láng hữu thần, tỏa ra từng tia ấm áp ôn nhu, nhưng không chạm được tới đây. Nữ tử thì thật xứng với câu 'hoa dung thủy cốt', một nụ cười đủ làm say lòng bất kỳ nam nhân nào, mắt đẹp nhìn nam tử đối diện lưu luyến tình trần trụi, không chút che giấu.

Hạ Ngưng Tuyết lại cảm thán có phải kiếp trước mắt nàng bị đui mù hay sao mà lại không nhận ra tình ý giữa hai người bọn họ. Chỉ là muội muội Hạ Thủy Dung của nàng đã đánh giá sai người nam nhân ma quỷ này, hấn vốn không có trái tim để yêu thương bất kỳ ai. Tại tiền kiếp, hấn vì muốn leo lên vị trí Khang thế tử mà không từ thủ đoạn, lợi dụng tình yêu của nàng, và cũng chính tay hấn âm thầm hạ độc mẹ ruột mình để chứng minh cho Khang vương thấy, hấn không có ý tranh giành với đại ca Hàn Tử Phong. Nhưng một khi đã đạt được mục đích, hấn nữ tâm vứt bỏ nàng như món đồ chơi đã chán, còn tìm cách đuổi giết bằng được Tử Phong nay đã không còn chút uy hiếp nào với hấn.

Chỉ nghĩ đến đây, ngọn lửa hận thù trong lòng vừa được áp chế lại như muốn bùng lên thiêu đốt lý trí cùng thân xác của nàng. Hạ Ngưng Tuyết nắm chặt ngón tay đến trắng bệch, đôi môi tái nhợt mím chặt để không phát ra tiếng rít cuồng nộ. Thanh Liên ở một bên lo lắng hỏi han, nàng đành cố gắng bình tĩnh đáp lại rằng không sao. Khi đó, đôi nam nữ phía trước mới

nhận ra sự có mặt của Hạ Ngưng Tuyết. Hạ Thủy Dung nhìn Hạ Ngưng Tuyết bằng ánh mắt ghen ghét, rồi phất áo bỏ đi không nói câu nào. Còn Hàn Tử Kính, sau một hồi lúng túng, hần lấy lại khuôn mặt tươi cười như không có chuyện gì, bước lại gần Hạ Ngưng Tuyết, giọng nói sủng nịnh hỏi han

“ Nàng đến từ bao giờ, sao không lên tiếng? Có biết đứng ngoài trời lâu như vậy sẽ dễ bị cảm lạnh không? Nàng còn đang bị bệnh! Nếu nàng cứ mãi đau yếu thế này, ta, ta,....ta sẽ đau lòng lắm!”

Hần nói như thể một nam tử lần đầu thể hiện tình cảm với đối phương. Hạ Ngưng Tuyết cười nhạt trong lòng, Hàn Tử Kính người diễn thật như con hát, không trách được người khôn ngoan như Khang vương cũng bị người lừa dối bao năm. Nàng rất muốn tránh xa đôi bàn tay đang chỉnh áo choàng cho mình, nhưng giờ thì không thể làm thế, giương đôi mắt u buồn lên nhìn hắn, trong giọng nói vừa mịt mù, vừa có chờ mong

“ Hàn công tử, huynh nói vậy là có ý gì?”

Hần rất phối hợp bày ra vẻ mặt thâm tình, bối rối nói

“ Chỉ là, chỉ là, ta thương nàng, thích nàng, muốn cùng nàng nắm tay đến bạc đầu giai lão. Ngay từ lần đầu tiên thấy nàng, ta đã đem tâm trao cho nàng rồi. Khi ấy ta mới hiểu thế nào là ' nhất kiến như cố, tái kiến khuynh tình'. Nhưng ta lại nghe Nhị muội nàng nói, nàng sắp gả cho đại ca ta. Ta, ta....”

Nàng cũng 'thâm tình' lôi kéo cánh tay hắn, cố nín thở cho gương mặt nhuộm sắc hồng như thiếu nữ then thùng

“ Hàn công tử cũng là người trong tâm tiểu nữ. Nếu chúng ta lưỡng tình tương duyệt, hay chàng cùng ta đến cầu xin phụ thân để chúng ta kết thành phu thê, cho thỏa nỗi tương tư này!”

Khuôn mặt Hàn Tử Kính nhanh chóng hiện lên vẻ khó xử, hắn ôm lấy Hạ Ngưng Tuyết vào lòng an ủi

“ Ngưng Tuyết, hãy tin ta, dù có khó khăn vất vả thế nào, ta cũng sẵn lòng làm mọi thứ để có được nàng. Nhưng việc này hắn Hạ Thượng thư đã bàn cùng phụ vương ta, có lẽ đã có quyết định, chuyện thành hôn của nàng cùng đại ca đã là ván đóng thuyền. Ta không muốn làm đứa con bất hiếu, càng không muốn tội danh này rơi trên người nàng. Chỉ trách thân phận ta thấp kém, không xứng được sánh bước cùng nàng. Chúng ta là hữu duyên vô phận! Nếu đã vậy, hãy cùng nhau lưu giữ tình cảm này, có lẽ mai đây nàng ở bên đại ca sẽ dần quên ta đi, nhưng Hàn Tử Kính ta dám thề, đời này người ta yêu chỉ có Hạ Ngưng Tuyết nàng!”

Nói rồi, hắn buông Hạ Ngưng Tuyết ra, quay đầu bỏ đi với bóng hình lấm lũi, cô đơn.

Còn nàng, nhìn theo hắn mà khuôn mặt hoàn toàn lạnh băng, đâu còn bộ dáng sầu khổ vì bị chia duyên rẽ thúy như vừa rồi

Một lần nữa nàng lại khâm phục trình độ xảo trá của Hàn Tử Kính, nếu hắn thực yêu nàng hắn nên rời xa nàng hoặc đưa nàng đi trốn, nhưng hắn lại tìm đến nói lời đường mật, còn không quên nhấn mạnh thân phận yếu thế của mình, hắn thề thốt yêu nàng cả đời, rồi ở một bên kiên nhẫn chờ đợi ngày nàng tìm đến quyến luyến, day dứt cùng hắn, bước đầu khiến nàng phản bội Tử Phong.

Nhưng Thanh Liên ở bên cạnh không biết điều đó, còn đau lòng trào lệ

" Hàn công tử thật đáng thương!"

Thanh Trúc phát hiện biểu cảm kỳ lạ của Hạ Ngưng Tuyết, nhìn theo bóng Hàn Tử Kính đã khuất nhúu mày

" Tiểu thư, em thấy Hàn công tử này cùng Nhị tiểu thư có mối quan hệ không bình thường!"

Hạ Ngưng Tuyết quay sang nhìn Thanh Trúc bằng ánh mắt tán thưởng, so với Thanh Liên ngây thơ cả tin, Thanh Trúc khôn khéo và có nhãn quan hơn nhiều. Có lẽ nàng nên sớm ngày dạy bảo lại nha đầu Thanh Liên này, ngày tháng sắp tới của nàng sẽ luôn chìm trong âm mưu thủ đoạn đen tối, nàng ấy cần thông minh hơn mới bảo vệ được chính mình và không làm cản trở kế hoạch của nàng.

Hạ Ngưng Tuyết không đáp lại Thanh Trúc mà xoay người trở về viện tử, nàng cần tắm rửa để gạt sạch mùi hương dơ bẩn của Hàn Tử Kính còn lưu trên người. Đời này, ngoài phu quân Tử Phong ra, không ai có tư cách chạm vào người nàng!

*

Hạ Ngưng Tuyết giật mình thức dậy vào nửa đêm, mồ hôi lạnh tuôn ra làm ướt đẫm phần trung y trước ngực và sau lưng. Cũng như hai đêm trước, cứ khi bước vào giấc ngủ, hình ảnh cuối cùng của tiền kiếp lại ùa về giằng xé linh hồn tang thương của nàng. Nhất là ngày hôm nay, nam nhân ma quỷ đó tìm đến đây, cơn ác mộng trong đêm càng trở nên chân thực hơn nhiều.

Nàng đưa tay lên vuốt nhẹ nơi trái tim đang đập hoảng loạn, cũng chính là nơi thanh kiếm lạnh lẽo của Hạ Thủy Dung đâm xuyên qua thân thể Tử Phong cùng mình. Bây giờ vùng ngực của nàng còn lành lặn không chút thương tích, nhưng Hạ Ngưng Tuyết luôn cảm nhận cơn đau tê tâm liệt phế như muốn xé rách thân xác nàng thành nhiều mảnh ở đó, nó nhắc nhở nàng ai mới là kẻ thực sự đã cướp đi sự sống của nàng.

Thanh Liên đã quen tình huống này được hai ngày nên nàng ấy không bất ngờ, chỉ lặng yên giúp Hạ Ngưng Tuyết thay quần áo cùng chăn gối, nàng còn nhớ lúc chiều từ hoa viên về, tiểu thư đã nghiêm khắc dặn dò

mình từ nay nên nói ít làm nhiều, chỉ cần toàn tâm toàn ý nghe lời tiểu thư là được, dù nàng không hiểu tiểu thư có ý gì nhưng nàng vẫn làm theo, vì chắc chắn tiểu thư là muốn tốt cho nàng.

Hạ Ngưng Tuyết ngồi trên giường hồi lâu, khuôn mặt rồi rằm suy nghĩ. Có lẽ nàng nên đi trước một bước trong kế hoạch trả thù, vì nếu kéo dài thời gian, Hàn Tử Kính cũng đủ thông minh để lật ngược ván cờ, mà đồng thời chính nàng không thể cứ tiếp tục đóng màn kịch tình chàng ý thiếp cùng hắn, chỉ cần cùng hắn nói chuyện

một câu nàng đã thấy đó là cực hình rồi.

Hạ Ngưng Tuyết ngược nhìn nguyệt thân qua khung cửa, ánh trăng ấm áp mà rực rỡ chiếu sáng một vùng trời đêm tối thăm thẳm, ngày mai sẽ là một ngày tốt, thích hợp cùng cố nhân ôn chuyện.

LÃNH PHI SÙNG PHU

Nguyễn Thúy Quỳnh
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cố Nhân Tái Kiến

Buổi sáng hôm sau, bất chấp thân thể không tiện, nàng mang theo Thanh Liên, Thanh Trúc đi dạo trên những con đường tấp nập. Từ trước tới nay, Hạ Ngưng Tuyết nàng tuân thủ ngoan ngoãn làm một nữ tử truyền thống, cửa trước không ra, cửa sau chẳng tới, chuyến này đi là lần đầu tiên tự ý ra ngoài, nên tâm trạng vừa có lo lắng vừa có kích động, càng không phải nói Thanh Liên, Thanh Trúc sung sướng thế nào, Thanh Liên vốn hoạt bát như con chim sẻ, đảo qua đảo lại những cửa hàng sơn phấn, nữ trang, quỳ ăn vặt, đến Thanh Trúc chín chắn trong mắt cũng toàn là vẻ thích thú tò mò, hoàn toàn trở về làm một tiểu cô nương 15, 16 tuổi trong sáng, hồn nhiên.

Nhưng khung cảnh đế đô phồn vinh tấp nập bỗng bị thay thế bằng tràng cảnh ồn ào, náo nhiệt bởi cuộc mâu thuẫn trước mặt. Một nam nhân to béo, liên tục nện từng trường côn vào một tên khất cái, mở miệng mắng mỏ

“ Hừ! Thứ dân phụ như ngươi còn dám đến tìm bản lão gia ta đòi ta chịu trách nhiệm? Ai chẳng biết đệ nhất bài danh Vạn Hoa lâu ngươi là loại tàn hoa bại liễu, một cánh tay ngàn người gởi, chẳng biết có mang thai thật hay không, mà nếu là thật, ai chứng minh được đó là cốt nhục của ta chứ? Bản lão gia là người trọng vọng thế nào, sao có thể thú một nữ nhân lăng loàn như ngươi? Ta cho ngươi biết, làm tỳ nữ rửa chân cho ta còn không có cửa đâu!”

Nam nhân mang thân hình ì ạch rẽ một lối giữa đám người rồi đi mất, để lại một phụ nhân quần áo rách rưới nằm sõng soài trên đất, mặc cho kẻ qua người lại chế giễu. Hạ Ngưng Tuyết thầm cười, cố nhân đã thấy mà không một chút tổn công, không cần suy nghĩ xem làm thế nào vào được Vạn Hoa lâu mà không bị phát hiện, lão thiên gia sau khi cho nàng trọng sinh vẫn rất

ưu ái nàng nha. Chờ cho mọi người xem kịch hay tan hết, nàng dặn Thanh Trúc đem phụ nhân kia đến gặp nàng, còn chính mình dẫn Thanh Liên tìm một trà quán nhỏ không bắt mắt ngồi đó nghỉ ngơi cùng đợi người.

Một lúc sau, Thanh Trúc mới dẫn người về, nhìn dáng vẻ sợ sệt cùng hoài nghi của phụ nhân, hẳn là Thanh Trúc đã rất vất vả mới đưa được người tới. Nàng nhìn một lượt khắp người phụ nhân đánh giá, nàng ta lại có vẻ khó chịu với sự sấm soi này, có ý muốn bỏ đi, lúc ấy Hạ Ngưng Tuyết mới ngừng quan sát và nở nụ cười thân thiện

“ Người đừng sợ! Ta không có ác ý gì với người, thậm chí là có thành ý muốn giúp người đấy! Dĩ nhiên là đi kèm cùng một điều kiện!”

Phụ nhân nghe vậy liền cười tự giễu, trong giọng nói tuy có vị chua chát nhưng thấy rõ vẻ lồi sọ đời

“ Người muốn giúp ta? Cùng một điều kiện? Ta lại không biết mình còn có gì đáng giá mà người cần đấy!”

Hạ Ngưng Tuyết vẫn giữ thái độ hòa ái “ Thấm Thiến Thiến, đệ nhất bài danh Vạn Hoa lâu, vẻ đẹp yêu mị tà tử, sao lại không có thứ gì ta cần. Thứ ta muốn ở người dĩ nhiên là nhan sắc trầm ngư lạc nhạn của người, và cả sự trung thành, TUYÊN ĐỐI!”

Thấm Thiến Thiến cười rũ rượi như nghe chuyện hài hước nhất trên đời

“ Ha ha, tiểu cô nương, người như người không phải ta chưa từng gặp. Người muốn ta quyến rũ ai ư? Nhưng thật xin lỗi, ta đây giờ đang mang thai, thử hỏi ai sẽ cần người như thế chứ, để hẳn còn chưa thú ta vào cửa đã đội vương miện xanh lên đầu à? Tiểu hài tử người chọn sai đối tượng rồi!”

Hạ Ngưng Tuyết ngồi bất động, mặc những lời chế nhạo của Thấm Thiến Thiến, một lúc sau nàng mới cười nhạt

“Thẩm Thiến Thiến, nếu người chỉ có như vậy thì ta quả là đã sai lầm khi chọn người! Người nên hiểu hoàn cảnh của mình đi chứ, Vạn Hoa lâu đã có đệ nhất bài danh mới, tình nhân giấu kín của người trước khi chạy trốn với tất cả số bạc người dành dụm, đã hạ Hồng hoa vào chén canh của người, khiến người sảy thai cùng vô sinh vĩnh viễn, nếu không sao người còn đến bước đường này?”

Thân hình Thẩm Thiến Thiến chấn động, lần đầu tiên e ngại nhìn tiểu cô nương 16 tuổi trước mặt. Khuôn mặt nàng còn vẻ non nớt, nhưng đôi mắt sáng tối bất định, giọng nói tuy mềm mại uyển chuyển nhưng là kiểu trong bông có kim, rất tạo áp lực cho kẻ đối diện. Nhưng cái chính là, tại sao nàng ấy lại biết tường tận chuyện của nàng như vậy? Câu nói của Hạ Ngưng Tuyết làm nàng phải suy nghĩ lại, sau một hồi đắn đo, Thẩm Thiến Thiến chủ động khom người hướng Hạ Ngưng Tuyết cung kính nói

“Không biết tiểu thư cần ta làm gì?”

Hạ Ngưng Tuyết nhấp nhẹ một ngụm trà rồi mới nói

“Tất nhiên là chuyện tốt cho cả ta và người!”

... ..

Sau khi an bài cho Thẩm Thiến Thiến một chỗ ở kín đáo, nàng mới hài lòng đem Thanh Liên, Thanh Trúc trở về. Mọi chuyện hôm nay thuận lợi, kẻ có công nhiều nhất không ai khác chính là Hàn Tử Kính. Một tay hãn đã dựng lên màn hay này từ mấy năm trước, chỉ chờ có ngày đem được Thẩm Thiến Thiến đến bên cạnh. Có thể nói, tại tiền kiếp, ngoài quân cờ hữu dụng là nàng đây thì Thẩm Thiến Thiến cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến Hàn Tử Kính thành công đạt được mục đích. Lý do rất đơn giản, Thẩm Thiến Thiến có vẻ ngoài khá giống với Khang vương phi đã mất, mẫu thân thân sinh Hàn Tử Phong. Hầu như trên dưới kinh thành ai cũng biết, Khang vương gia rất nặng tình với vương phi Chu Tử My, hai người là

biểu huỳnh biểu muội, cũng là thanh mai trúc mã từ nhỏ, khi lớn thì tâm đầu ý hợp mà nên nghĩa phu thê. Nhưng Khang vương phi thể chất không tốt, chỉ làm mẫu thân Hàn Tử Phong được 8 năm thì thân táng hoàng tuyền.

Dù sau này có Trắc phi Tô Tĩnh Nhược ở bên gần bó, còn sinh hạ cho Khang vương một hài tử thông minh Hàn Tử Kính nhưng ông không thể quên đi Chu Tử My, ông còn cho rằng Trắc phi cùng Hàn Tử Kính đã xen vào giữa tình cảm của ông và vương phi, vì thế đâm ra chán ghét Tô Tĩnh Nhược, lại nơi nơi đề phòng Hàn Tử Kính, còn đối với trưởng nam Hàn Tử Phong thì càng thêm thương xót cùng tự trách. Chính vì vậy mà Hàn Tử Kính luôn muốn tranh giành mọi thứ với đại ca tạt nguyên, khi hẳn bị Khang vương nghi ngờ có lòng dạ khác thì đã không ngần ngại độc chết mẫu thân ruột thịt, nhằm lấy lòng Khang vương, đồng thời tự đẩy mình vào tình cảnh yếu thế khiến Khang vương không còn nghi ngờ hẳn nữa.

Mặt khác, hẳn âm thầm tìm người giống Chu Tử My đưa đến bên Khang vương và đó cũng là kẻ dưới tay hẳn bồi dưỡng, khi cần thì thổi gió bên tai Khang vương để giúp đỡ và tình báo cho hẳn những tin tức cần thiết. Đối với vị Khang vương gia trọng tình đến mù quáng này, nàng không có nhiều yêu thích. Ông tuy hết lòng yêu thương Hàn Tử Phong, nhưng điều đó không xuất phát từ tình thương của người cha, mà chỉ là sự bù đắp cho cái chết của Chu Tử My. Và cũng chính ông đã gián tiếp dưỡng ra tâm lý biến thái, tàn nhẫn của Hàn Tử Kính, rồi biến hẳn thành kẻ không có tình người như vậy.

Lại nói Thẩm Thiển Thiển khá giống Chu Tử My, cũng vì nắm được điểm yếu này của Khang vương, Hàn Tử Kính có thể lên kế hoạch biến Thẩm Thiển Thiển thành người của mình từ vài năm trước. Hẳn cho người đến thân cận bên cạnh nàng ta, khiến nàng ta yêu mê mết, đến lúc thu lưới, hẳn sẽ khiến cho Thẩm Thiển Thiển mất đi tất cả, rồi hẳn xuất hiện giống như một vị thần đến cứu rỗi cho nàng ta, khiến nàng ta nghe theo lời mình. Hàn Tử Kính là thế, hẳn sẵn sàng đánh đổi tất cả để có được thứ mình

muốn, kể cả sau này, Thẩm Thiến Thiến có muốn làm bạn đồng sàng với hần, hần cũng chẳng ngần ngại đem thân mình ở bên một phụ nhân tàn hoa bại liễu như vậy.

Kiếp trước nàng ngu ngốc, thấy hai người quần quýt bên nhau đã từng nghi ngờ, nhưng chỉ một lời đường mật dối trá của hần, rằng Thẩm Thiến Thiến giống nương đã mất của hần, khiến nàng thêm thương xót hần, muốn bù đắp cho hần thật nhiều. Khi ấy, Hàn Tử Phong cũng đôi lần nhìn Thẩm Thiến Thiến bằng ánh mắt kỳ lạ, nàng còn cho rằng hần có suy nghĩ không trong sáng, khiến nàng càng thêm không thích vị phu quân trên danh nghĩa này.

Ngờ đâu.....Ngày hôm nay nàng trọng sinh, đã nhìn rõ nhiều khúc mắc, không lẽ nào nàng để Hàn Tử Kính toại nguyện, con mồi đã giăng lưới chờ vào tròng bồng bị nàng nâng tay trên lấy mất, không biết hần sẽ nghĩ sao đây!

LÃNH PHI SÚNG PHU

Nguyễn Thúy Quỳnh
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đệ Đệ Thần Bí (1)

Hạ Ngưng Tuyết chỉ ra ngoài một ngày hôm đó, những ngày tiếp theo nàng an phận ở trong phủ làm một quý nữ chân không bước khỏi cửa. Nàng biết, sau cuộc gặp gỡ cùng Thẩm Thiển Thiển, Thanh Liên và Thanh Trúc đối với nàng có nhiều sợ hãi, nhưng là nàng cũng muốn tốt cho hai nàng ấy mà thôi. Kiếp trước nhẫn nhịn thì đã sao, dịu dàng ôn nhu thì đã sao, vẫn là tự đem mình làm đá lát đường cho kẻ khác, cuối cùng đến mạng cũng vong. Kiếp này nếu không muốn làm con cờ trong tay những kẻ đó thì phải có dũng khí của kẻ chơi cờ, âm mưu tàn khốc, thủ đoạn đen tối không thể thiếu, Thanh Liên cùng Thanh Trúc phải tập quen với tình cảnh này, không thể vì có bất cẩn mà làm nàng phân tâm, ảnh hưởng đến cục diện được.

Nàng lúc này đang hồi hộp chờ đợi làm tân nương Hàn Tử Phong. Kế cũng là chuyện lạ, kiếp trước nàng cùng hắn có năm năm danh nghĩa phu thê, nhưng là năm năm tương kính như tân, chỉ có hắn đơn phương quan tâm nàng, còn nàng một lòng coi hắn là kẻ phá hoại giấc mộng sánh bước cùng Hàn Tử Kính, từ đó dùng oán hận trả thâm tình, phản bội một tấm lòng son sắt vì nàng.

Kể cả khi cùng hắn sống chết, trong tâm nàng mang nhiều hơn là nỗi ăn năn, ân hận, không đặt nhiều yêu thương ở đó, trọng sinh rồi nàng cũng chỉ mang theo tâm nguyện muốn bù đắp ân tình nàng nợ hắn mà thôi. Vậy những cảm xúc kỳ lạ đan xen trong thần trí nàng mấy ngày nay là gì? Nhớ nhung, hồi hộp, ngại ngùng?

Những thứ nàng tưởng chừng không bao giờ tìm lại được khi một ánh mắt khinh thường, chán ghét của Hàn Tử Kính nhìn nàng, giờ đây trở lại trong những ngày trước hôn lễ của nàng cùng Tử Phong. Ngồi trong phòng

mình, nàng có thể nghe thấy tiếng chim thước ngoài kia lạnh lạnh hót mời gọi bạn tình, nó khiến nàng bật cười khúc khích.

Kiếp trước, nàng đổ bệnh nặng không thể xuống giường nhiều ngày, trong lòng buồn bực vì không thể ra ngoài gặp Hàn Tử Kính, Tử Phong liền đem một con vẹt xanh lè, phần đuôi có ba màu vàng, đỏ, lam trông rất chói mắt đến làm bạn cùng nàng. Đó là một con vẹt kiêu ngạo, chảnh chọe, nó chỉ chọn thứ ngon để ăn, nhưng đã ăn thì ăn rất nhiều, thành ra nó béo tròn như một con gà, lúc ở cùng nàng luôn la hét trêu chọc

“ Xú nữ nhân, người giấu đồ ăn của Đại Hoàng đi đâu?”

“ Xú nữ nhân, người không thể để Đại Hoàng ngoài mưa, làm ướt lông đẹp của Đại Hoàng!”

“ Quác quác quác, có mỹ nam tử đến phủ tìm Đại Hoàng, Đại Hoàng rất ngưỡng ngùng!”

Nhìn chung nó là một sinh vật tham ăn, tự kỷ bậc nhất nàng từng biết, Tử Phong gọi nó là Tiểu Hoàng vì nghe đâu nó là giống vẹt lai phượng hoàng, nhưng nó luôn tự thấy mình oai phong lẫm liệt nên nhất quyết muốn đổi thành Đại Hoàng. Khi ấy nàng chỉ biết im lặng nhìn trời, liệu nó có biết hay không cái tên đó là chỉ một con chó? Có lúc nàng thật muốn ném nó vào nôi nước sôi, làm món “ Phượng hoàng hấp” tẩm bổ, chính là nó la hét loạn xạ, rồi sống chết làm tổ trong ngực Thanh Liên, làm nàng ấy nhìn nàng bằng ánh mắt ai oán, trách móc.

Đối với nàng một mực kiêu ngạo, nhưng khi Hàn Tử Phong tìm đến, nó dù có sắp chết cũng cố gắng bay sát lại gần hân, kêu inh ỏi

“ Tiểu Phong tới tìm ta, tìm ta, tìm ta, không phải tìm xú nữ nhân kia!”
Kèm theo vài tiếng khó nghe như nó đến thời kỳ động dục.

Hàn Tử Phong vốn không để ý nó, nhưng nghe nó gọi vậy liền nheo nheo mắt phượng

“ Người gọi nàng ấy là gì?” Đại Hoàng thức thờ giường to đôi mắt híp, kêu lên vài câu lấy lòng

“ Tiểu Phong người nghe nhầm, Đại Hoàng gọi là tốt nữ nhân, mỹ nhân, không hề gọi xú nữ nhân bao giờ!”

... ..

Hồi ức đẹp bên hấn trở về, làm tâm Hạ Ngưng Tuyết xuyên xao ngọt ngào. Giờ nghĩ lại, có lẽ trong lúc vô tình, nàng cũng đã yêu nam nhân này đi, chỉ là lí trí mù quáng, không chịu thừa nhận chút tình cảm yên lặng này, để rồi tự tay nàng đẩy hấn vào tử môn quan, đến lúc nhận ra đã quá muộn màng. Càng nghĩ như thế, nàng lại càng muốn tự nhắc mình, kiếp này không thể để lỡ hấn khoảnh khắc nào. Nàng chờ đợi ngày cùng hấn trùng phùng, nhưng trước đó có một sự kiện xảy ra khiến nàng hơi bất ngờ: đệ đệ cùng cha khác mẹ của nàng, Hạ Khiêm Quân trở về.

Hạ Khiêm Quân dù mang danh nghĩa đệ đệ nhưng chỉ thua nàng vài tháng tuổi, cũng có thể coi là bằng tuổi nhau. Nếu nói trong nhà, phụ thân Hạ Chính Đình đầu đầu nhất là ai thì đó không phải nữ nhi tai ương, số mệnh khắc song thân như nàng, mà là độc đinh bướng bỉnh này của ông, Hạ Khiêm Quân.

Từ nhỏ đã không chịu dùi mài kinh sử, tiếp nối nghiệp cha làm quan, lớn lên ông đưa hấn vào binh doanh huấn luyện, ai ngờ đâu nửa đường hấn trốn đi, mỗi năm chỉ gửi thư cho Du Hải Linh báo bình an, còn chẳng bao giờ về nhà lấy một lần, kiếp trước khi nàng chết đi cũng không nhớ ra mình còn một đệ đệ này.

Phụ thân Hạ Chính Đình tức giận vì nhi tử chẳng giống ai, nhiều lần trách mắng Du Hải Linh không biết nuôi dạy, Du Hải Linh lại bao che nói

hắn được ngoại công đưa về dạy dỗ, ông mới thôi không nhắc lại, nhưng từ đó cũng chết tâm với Hạ Khiêm Quân, chỉ toàn sức nuôi dạy Hạ Thủy Dung để mai này nàng ta làm vương phi hay hoàng tử phi để ông dựa hơi.

Tuy Du Hải Linh bao che nhưng nàng có nghe các bà tử ở viện phu nhân nói lại rằng ngoại trừ biết Hạ Khiêm Quân sống chết ra sao thì Du Hải Linh cũng không biết hắn đang ở chỗ nào, nhiều lần bà ta tức giận đến nổi đập phá hết nhiều đồ quý trong phòng. Vì thế, không chỉ với Hạ Ngưng Tuyết nàng mà toàn bộ người trong phủ, vị Đại thiếu gia này là một nhân vật bí ẩn.

Thực ra với cá nhân nàng, chuyện Hạ Khiêm Quân trở về nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Nếu hắn hợp mưu cùng phu nhân và Nhị muội để chèn ép, đặt bẫy nàng thì cũng không sao, đến một người nàng sẽ tiếp một người, chỉ là sẽ khác với kế hoạch trả thù Hạ Thủy Dung một chút, vì nàng muốn trừng phạt nàng ta từ từ, với kẻ nhiều lần hãm hại nàng và chính tay đâm chết Hàn Tử Phong, nàng sẽ không để nàng ta chết dễ dàng được. Còn nếu Hạ Khiêm Quân là một kẻ trung lập, cùng nàng nước sông không phạm nước giếng, nàng sẽ vui lòng làm một đại tỷ hư tình giả ý của hắn thôi. Nhưng là, sự việc không đơn giản như vậy.

Ngày đầu tiên về phủ, Hạ Khiêm Quân luôn ở bên mẫu thân Du Hải Linh của hắn, ân cần hỏi han, làm một màn mẫu tử tử hiếu trước mặt phụ thân, đối với muội muội ruột cũng ngoài mặt làm một ca ca tốt, quan tâm, săn sóc. Nhưng đến ngày thứ hai, mặc cho Du Hải Linh nghiêng răng chỉ trích, muội muội can ngăn, hắn lại tìm đến viện tử hẻo lánh của Hạ Ngưng Tuyết.

Lúc ấy, Hạ Ngưng Tuyết đang ngồi sưởi nắng ngoài hiên, vì nơi này thường chỉ có ba chủ tứ sinh hoạt nên nàng không chút đề phòng mà ăn mặc hơi mỏng manh. Nàng nằm hơi nghiêng người trên sàng, làn mi cong và dài nhẹ run như cánh bướm. Đôi mắt nhắm nghiền che đi con ngươi phía sau, làm người ta phải tò mò không biết khi tấm màn vén kia lên thì trong đôi

mắt nàng sẽ chứa đựng điều thần bí mê hoặc gì, cánh môi nhỏ nhắn không son mà hồng nhuận hơi chu lên, xinh đẹp yêu kiều như một đóa hoa, nổi bật trên làn da mịn màng như ngọc của nàng, chiếc áo voan mỏng tử sắc phủ hờ hững lên tấm thân mảnh mai, đằng sau là trung y trắng như tuyết cùng cảnh xuân lấp ló như có như không.

Hạ Khiêm Quân nhìn nàng đến gần người, vị Đại tỳ này không giống Đại tỳ trong ký ức của hắn. Khi hắn rời nhà đi, Hạ ngưng Trúc mới là một tiểu cô nương 12 tuổi, người gầy yếu mảnh mai, dù đẹp nhưng chỉ coi là thanh tú thoát tục như đóa hải đường, tính tình nhát gan yếu đuối, dù bị mẫu thân cùng muội muội gây khó dễ nhưng chỉ biết cúi gằm mặt chịu đựng không kêu ca nửa lời. Nhưng người trước mặt tạo cho hắn cảm giác rất khác, vẫn là khuôn mặt này, thân hình mảnh mai này, chỉ thay đổi là những đường nét ấy nhu hòa hơn, thành thực hơn cho xứng làm thiếu nữ 16 tuổi, vậy mà hắn có cảm giác khác lắm. Là khí chất của nàng. Khí chất lạnh lùng, cao ngạo khiến nữ nhân yếu ớt này biến thành đóa sắc vi diễm lệ, mê hoặc nhưng mạnh mẽ kiên cường như phủ gai khắp mình

“ Là Nhị đệ phải không?”

Hạ Ngưng Tuyết lên tiếng, rồi đánh giá nam nhân trước mặt. Hạ Khiêm Quân , đệ đệ danh nghĩa của nàng, nàng không có nhiều ấn tượng về hắn.

LÃNH PHI SÚNG PHU

Nguyễn Thúy Quỳnh
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nhị Độ Thần Bí (2)

Ngày còn bé hăn khá bướng bỉnh cứng đầu, thường xuyên trốn những buổi dạy của phụ tử, nên bị phụ thân đuổi đánh khắp nhà, hăn lằm lì ít nói mặc cho phụ thân trách phạt, ngày sau lại tiếp tục trốn, Hạ Thủy Dung thường lôi kéo hăn trêu chọc nàng, hăn chỉ đi theo đứng xem, trước sau không nói một lời, vì thế giữa nàng và hăn không có chút khúc mắc nào.

Sau mấy năm không gặp, hăn đã thành một chín chắn, thành thực. Hạ Khiêm Quân thừa hưởng vẻ lãng tử của phụ thân, lần này về kinh thành hăn sẽ rước theo vô số nữ nhân đến hiến thân, làm quen. Tuy hăn ít nói nhưng từ đôi mắt tinh anh kia, nàng có thể biết hăn là một nhân vật không kém. Hạ Khiêm Quân tĩnh lại từ suy nghĩ, ảo não thầm trách, mình cứ nhiên nhìn Đại tể đến gần người, đây thực vô lễ mà. Hăn ho nhẹ một tiếng, lấy lại phong độ là một quân tử đứng đắn rồi nhìn nàng, mây mù trong mắt như đọng lại thành băng, khóa chặt từng cử chỉ, cảm xúc của nàng

“ Đại tể, đã lâu không gặp! Đệ về mừng ngày tể xuất giá đây!”

Nàng không lúng túng trước đôi mắt khôn ngoan ấy, chỉ dịu dàng đáp lại

“ Ân! Mừng đệ trở về! Lần này đừng đi mất, phụ thân, mẫu thân sẽ lo lắng.”

“ Đại tể, người mà tể sắp gả là Khang thế tử tậ nguyên kia sao?”

Nàng cùng hăn tiếp tục những câu thoại không ăn khớp gì, cho đến câu hỏi kia, nàng cảm thấy như có một cổ tức giận từ đôi mắt hăn trào qua, đôi mắt nàng cũng hí hí lại như có điều suy nghĩ

“ Nhị đệ, có gì không đúng sao?”

“ Không có đệ chỉ không muốn tử đánh mất hạnh phúc của mình khi bị ép phải thành thân cùng kẻ tật nguyên mà thôi!”

Đôi môi kiều diễm nở nụ cười như có như không

“ Nhị đệ nói sai rồi! Ta chấp nhận lấy thế tử không phải là ép buộc, hơn nữa xuất giá tòng phu, dù ta có lấy heo chó ta cũng sẽ theo đến cùng, nói chi thế tử một thân cao quý, ta nên thấy trân trọng mới phải, sao lại nói là đánh mất hạnh phúc?”

Hạ Khiêm Quân nhìn nàng thật lâu như muốn tìm ra chút không tình nguyện trên khuôn mặt nàng nhưng trước sau đều là khuôn mặt đường đường chính chính, hẳn đành thôi dò xét, gật đầu nhắc nhở

“ Nếu Đại tỷ cam nguyện là tốt! Bằng không.... Thôi, xem như lần này là đệ nhiều chuyện đi.”

Nói rồi hẳn quay gót bỏ đi. Hạ Ngưng Tuyết nhìn theo bóng hẳn thầm cười, Nhị đệ này của nàng a, cũng không đơn giản!

**

Chuyện thành thân của nàng và Hàn Tử Phong đã chắc như ván đóng thuyền.

Ngày 9 tháng Giêng năm Nguyên Lĩnh thứ 31, dưới màn tuyết trắng xóa cùng xác pháo đỏ bay đầy trời. Đại nữ nhi của Binh bộ Thượng thư Hạ Chính Đình theo đoàn hỷ giá bước vào Khang vương phủ làm Khang thế tử phi. Người trong kinh thành luôn thích thú với loại chuyện hôn nhân chính trị này, khi biết đệ nhất tài nữ Vĩnh Trường quốc lấy một thế tử tật nguyên không chút tài cán, tiếng tăm nhà Khang vương thì nhiều người lắc đầu tiếc rẻ thay cho cuộc sống sau này của nàng.

Nhưng dù ai đàm luận ra sao, Hạ Ngưng Tuyết vẫn mang tâm trạng hạnh phúc gả cho Hàn Tử Phong, làm tân nương của chàng, ở bên chàng đến bạc đầu giai lão, đó vốn là ước nguyện của nàng, là chấp niệm kiếp trước của nàng, là điều nàng dùng tất cả để đánh đổi lấy. Khi hỷ kiệu ngừng trước chính môn Khang vương phủ, nàng yên lặng chờ đợi khoảnh khắc thiêng liêng này. Nàng nghe thấy tiếng bánh xe gỗ ma sát trên nền đất phủ đầy tuyết, rồi tiếng rèm xe đỏ thẫm được vén lên, nàng đưa cánh tay run run vì kích động của mình lên quờ quạng xung quanh tìm kiếm, bất ngờ chạm vào một bàn tay lạnh băng, thon dài mà cứng cáp.

Theo phản xạ, nàng rút tay lại nhưng bàn tay kia đã nhanh chóng bắt lấy, hăn không vội vã kéo nàng ra khỏi kiệu hoa, mà dùng bàn tay mạnh mẽ của hăn nhẹ nhàng vuốt lên tay nàng, giọng nói phía sau tấm rèm dịu dàng, ấm áp

“Đừng sợ, sẽ không sao đâu! Ta sẽ không tổn thương nàng!”

Một giọt lệ trào ra từ đôi mắt, là giọng nói này đây, kiếp trước bên nàng ôn nhu hỏi han, ôn nhu dỗ dành, đến chết vẫn là ôn nhu chúc nàng sống tốt, chưa bao giờ nặng lời nửa câu. Nàng gạt đi nước mắt tiếc nuối, sau này nàng sẽ chỉ khóc hạnh phúc vì hăn, tiếc nuối, đau thương hay ân hận sẽ dành trả hết những kẻ gây ra điều đó.

Bàn tay vừa rời còn ngại ngùng nắm gọn trong bàn tay hăn giờ vòng lại cầm lấy, hăn sẽ không tổn thương nàng, nàng biết, nhưng nàng cũng sẽ không để bất kỳ điều gì phương hại đến hăn, dù chỉ là một chút.

Nàng bước ra khỏi kiệu hoa, đi song hành cùng hăn, bỗng nàng quay lại nói với Sùng Nghị, thiếp thân thị vệ của Hàn Tử Phong

“Người có thể lui xuống, ta muốn đẩy xe cho chàng!”

Sùng Nghị bối rối không biết phải làm sao, thì thấy Hàn Tử Phong ra lệnh

“ Người hãy nghe theo nàng, bất kể bây giờ hay sau này!”

Sùng Nghị vâng lời nhường chỗ cho nàng, lui sang bên cạnh hỗ trợ nàng đẩy hẳn. Nàng đi vòng qua phía sau xe lăn, một tay vẫn nắm tay hẳn, tay còn lại đẩy xe cho hẳn, bất ngờ nàng đưa người về phía trước, ở bên tai hẳn nhẹ giọng

“ Tương lai hãy để thiếp nắm tay chàng đi khắp cùng trời cuối đất được không?”

Hẳn hơi giật mình nhìn lại nàng, trong mắt sáng phản chiếu khuôn mặt nàng, xinh đẹp và rạng rỡ như mặt trời, những bông hoa tuyết lạnh lẽo bay xung quanh, trong mắt hẳn lại rực rỡ ấm áp như những tia nắng bay xung quanh nàng, và nàng đang hạnh phúc chìm đắm trong đó, không thể thoát ra. Đó là câu trả lời không tiếng động nhưng cũng là lời hứa ngọt ngào hẳn dành cho nàng: đời đời kiếp kiếp nàng sẽ mãi ở bên ta không rời. Xung quanh vang lên những tiếng thốt kinh ngạc, họ nhìn đôi bích nhân tình tứ bên nhau mà cảm thán, lời đồn chính là lời đồn, Đại tiểu thư Thượng thư phủ tài mạo song toàn, đâu có bị ép gả cho thế tử tạt nguyên, người ta đây là lưỡng tình tương duyệt có hiểu không? Sau đó là một màn chúc phúc rầm rộ trước phủ Khang vương, cư dân kinh thành đều thật tâm mong hai người hạnh phúc.

Nhưng dĩ nhiên không phải tất cả. Hạ Ngưng Tuyết cúi người nhìn Hàn Tử Phong, vẫn nhạy cảm nhận thấy một đôi mắt băng lãnh theo dõi từng hành động của nàng. Nàng nhếch môi cười chế giễu trong lòng, Hàn Tử Kính, đừng tự phụ cho rằng mọi chuyện đều nằm trong tính toán của người, đây mới chỉ là khởi đầu, trò hay còn ở phía sau.

Thế nhưng nàng vẫn không thể nhận ra những ánh mắt còn lẩn khuất trong đám đông này. Hạ Thủy Dung một mực theo hỷ giá đến đây là muốn thấy mọi người chế giễu Hạ Ngưng Tuyết vô phúc, là tài nữ phải lấy kẻ không có thân xác trọn vẹn, trước đó nàng đã cho truyền tin Hạ Ngưng

Tuyết vốn đã có ý trung nhân, gả cho thế tử hoàn toàn là do ép buộc, có thể thành hôn xong sẽ làm cho thế tử đội nón xanh ngay, từ đó phá hủy danh tiếng Hạ Ngưng Tuyết.

Nhưng không ngờ được nàng ta mới hôm nào tình nồng ý đậm cùng Hàn Tử Kính, nay lại diễn một màn phu thê thâm tình trước mặt mọi người làm đổ bể kế hoạch của nàng. Hơn nữa, người trong lòng nàng Hàn Tử Kính trước sau không rời mắt khỏi nàng ta.

“Đồ dân phụ lẳng lơ chuyên câu tam đáp tứ”

Hạ Thủy Dung tức đến giậm chân, buông một câu oán hận rồi tức tối bỏ về. Ở khoảng cách xa hơn, Hạ Khiêm Quân nằm dựa trên một tán cây kín đáo theo dõi đôi tân lang tân nương bày tỏ tình cảm. Xem ra là hăn nghĩ nhiều, có lẽ nàng thực tâm thích thế tử, không giống như muội muội đã nói. Tâm trạng hăn bỗng có chút phức tạp.

LÃNH PHI SÙNG PHU

Nguyễn Thúy Quỳnh
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tân Phòng Náo Nhiệt

Hoàn thành một loạt nghi thức lễ bái, Hạ Ngưng Tuyết được hỷ nương đưa vào tân phòng, tân lang Hàn Tử Phong còn ở lại chính điện để nhận rượu chúc phúc của băng hữu, mà đa số trong đó là công tử quan lại. Vào phòng, nàng đuổi khéo hỷ nương đi, Thanh Liên cùng Thanh Trúc theo nàng tới đây cũng không giữ ở lại.

Từ sáng sớm nàng đã bị lôi khỏi giấc ngủ vốn không sâu, bị kéo qua kéo lại trang điểm thay y phục, rồi mang một bụng trống không đi một đoạn đường tới đây, rồi lại hàng loạt những nghi thức rườm rà, lúc này mới ở yên được một lúc, không thể để hỷ nương cùng Thanh Trúc ở bên nhắc nhở, cảm râm bên tai nàng được. Rõ ràng kiếp trước cũng ngàn ấy nghi thức sao nàng không thấy mệt mỏi thế này nhỉ?

Có lẽ là do lần này nàng mới có cảm giác mình là tân nương đi. Khi chỉ còn một mình một phòng, Hạ Ngưng Tuyết liền tháo hết khăn hỷ mũ phượng xuống, đá văng đôi giày đỏ thêu hoa tinh xảo ra rồi chạy đến bên bàn ăn, xé xuống miếng đùi gà nhai ngấu nghiến không giữ hình tượng thực nữ bao năm nữa.

Ăn hơi nhanh nên nàng bị nghẹn, nàng đành rót vội một ly rượu uống cho thông họng. Bất ngờ lúc này cửa sổ mở ra, một thân hình cao lớn xông vào phòng chế trụ đôi tay nàng, ép Hạ Ngưng Tuyết xuống giường, khiến ly rượu trên tay vỡ choang xuống đất, nhưng còn chưa đủ lớn để đánh động những người bên ngoài.

Nàng thức thời không kêu la, nếu có ai đó vào phòng lúc này, danh dự của nàng sẽ mất hết. Hơi thở nóng hổi của kẻ phía trên phả vào tai nàng, dù

giọng nói ôn nhu nhưng không che giấu được khí tức tà ác

“ Ngưng Tuyết, ta tưởng mình sẽ cứ thế yên lặng nhìn nàng cùng đại ca hạnh phúc, nhưng một màn nàng cùng hãn ân ái vừa rồi làm ta đau thắt tim. Lúc ấy ta mới hiểu ra ta không thể cứ để nàng đi mất như vậy. Còn nàng, nàng đã quên ta chưa?”

Nàng thầm kêu đáng chết trong lòng, kế hoạch còn chưa thực hiện được bao nhiêu đã bất cẩn như vậy. Có lẽ chuyện lớn trước phủ vừa rồi, Hàn Tử Kính đã thấy nghi ngờ tình cảm nàng dành cho hãn. Hàn Tử Kính là ai, hãn không tin chân tình, chỉ tin vào những điều mà hãn chắc chắn, vì thế hãn mới đến đây để lấy một cái đảm bảo: thân thể trinh trắng là điều chắc chắn nhất cho sự trung thành của nàng.

Nàng hơi đẩy ngực hãn ra, nhưng sao có thể chống đỡ được thể chất mạnh mẽ của nam tử. Còn với Hàn Tử Kính, hãn vốn chỉ muốn làm nàng trung thành với hãn, nhưng thân hình kiều nhỏ nhúc nhích muốn chống lại hãn, lại khiến cho dục vọng trỗi dậy. Nhất là hôm nay nàng làm tân nương, khuôn mặt ít khi trang điểm nay được tô sắc xinh đẹp kiều diễm, câu hồn thể nhân, đôi môi đỏ mọng còn vương hương rượu phá lệ ướt át, làm dục vọng của hãn bành trướng, hãn lúc này rất cần, rất cần nàng.

Hạ Ngưng Tuyết thấy hơi thở của hãn càng nặng nề, biết chính mình ngu ngốc đem lửa thiêu mình, nàng sợ hãi không dám nhúc nhích. Bỗng một mảnh sắc nhọn rơi vào tầm mắt nàng, nàng đưa tay với lấy.

“ Không, Nhị công tử chàng luôn ở trong tâm ta. Ta không có chút tình cảm nào với thế tử, xin chàng hãy tin ta. Ta rất muốn người ở cùng ta đêm nay là chàng nhưng hôm nay ta, ta...là quý thủy của ta hôm nay đến.”

Hãn giật mình nhìn xuống, trên giá y đỏ thẫm của nàng có điểm vài giọt huyết sắc Dục vọng cháy bỏng bỗng nhiên bị tạt một gáo nước lạnh, tan biến không còn một mảnh. Nhưng hãn không thể bỏ qua nàng dễ dàng như

vậy. Hạ Ngưng Tuyết biết hẳn không dễ tin tưởng, nàng bèn nhìn trực diện vào hẳn

“ Nhị công tử, ta đối với thế tử chỉ có hận thù. Chính hẳn đã phá hoại hạnh phúc đôi ta. Ta diễn một màn như thế để sau này tìm cách trả thù hẳn thôi, quyết không vì ta yêu hẳn!”

Hàn Tử Kính nghe nàng nói đã thật sự tin tưởng, vì trong đôi mắt nàng hẳn thấy lửa giận âm u như lấy từ mười tám tầng địa ngục đến chính hẳn cũng thấy sợ hãi. Tuy vậy hẳn vẫn tỏ ra là một đệ đệ tốt, muốn khuyên giải nàng không nên oán giận đại ca, ngồi thật lâu nữa rồi mới chịu bỏ đi.

Dĩ nhiên hẳn không biết lửa giận ngút trời ấy là dành cho hẳn. Hẳn đi rồi, Hạ Khiêm Quân mới từ chỗ ẩn nấp bước ra. Hẳn nhìn bàn tay còn đang chảy máu của nàng do mảnh vỡ ly rượu mà nàng cố tình cắm vào, trong mắt hiện lên vẻ sâu xa

“ Tại sao người phải làm vậy?”

“ Tại sao ta phải làm vậy? Ha ha! Không lẽ chờ người tới giúp ta sao? Người sẽ làm sao? Hạ Khiêm Quân, dù người là muốn tốt cho Tử Phong nhưng cũng đâu cần đem tử tử ruột thịt ra thử lòng như vậy? Ta có thật lòng với chàng hay không, không cần người phán xét! Nhưng ta có thể cho người biết: Tử Phong là tâm can của ta, là ông trời của ta, ta dù bị thế nhân coi như rắn rết, âm hiểm xảo trá, thậm chí bất hiếu song thân, trở thành kẻ địch của thiên hạ cũng không để chàng ấy chịu chút tổn thương gì! Ta sẽ không nói suông mà dùng cả đời này để chứng minh điều đó!”

Hạ Khiêm Quân quá bất ngờ với lời bộc bạch của nàng, một lúc sau hẳn mới sâu kín thở dài

“ Đại tỷ, là ta sai lầm, mong tỷ chớ trách. Thế tử sắp về rồi, ta nên đi thôi! Chúc tỷ trăm năm hạnh phúc bên người! Thế tử hoàn toàn xứng đáng để tỷ làm vậy!”

Hạ Khiêm Quân bỏ đi lưu lại cho nàng một bóng dáng cô đơn tịch liêu. Chẳng một nén hương sau, Sùng Nghị đẩy chiếc xe lăn đến cửa phòng, hẳn chỉ mở cửa ra rồi lui xuống, nhường không gian cho đôi tân lang tân nương. Hạ Ngưng Tuyết thấy hẳn về liền chạy ra tíu tít như chim sẻ, nàng đưa hẳn vào phòng, cố gắng vịn hẳn lên giường, tháo giày cởi mũ cho hẳn, không hiểu sao những việc giản đơn này nàng rất muốn làm cho hẳn, khi làm còn nhen nhóm cảm giác hạnh phúc khó tả. Hàn Tử Phong giữ lấy tay nàng lại, ấm áp cười

“Được rồi Ngưng Tuyết, những chuyện này ta tự làm được! Nàng đã mệt mỏi cả ngày, nên đi ngủ đi!”

Nàng lấy ngón tay chặn môi hẳn lại, giọng hung dữ

“Gọi thiếp Tuyết Nhi”

Vì kiếp trước chàng gọi thiếp như thế

“Thiếp biết chàng có thể tự làm nhưng từ giờ chàng phải quen với việc thiếp giúp chàng a, vì thiếp là nương tử của chàng, vì thiếp thích làm cho chàng đấy!”

“Ân Tuyết Nhi! Nàng cứ làm những gì nàng thích, nhưng đừng để bản thân mệt mỏi quá! Nếu nàng đã ăn rồi, chúng ta bỏ qua mấy nghi thức kia, cùng đi ngủ nhé!” Hẳn yêu chiều vuốt mũi nàng

“Sao chàng biết thiếp đã ăn?” Nàng tò mò hỏi

Hẳn đưa khuôn mặt tuấn tú của mình lại gần mặt nàng, khẽ liếm qua bên môi nàng

“Ở đây còn miếng thịt gà phần ta này!”

Nói rồi hắn ôm lấy thân hình mảnh khảnh cùng khuôn mặt còn ngượng ngùng đỏ chín như quả cà chua của nàng.

Một đêm này, là đêm đầu tiên sau khi trọng sinh, Hạ Ngưng Tuyết ngủ an ổn không chút mộng mị.

LÃNH PHI SÙNG PHU

Nguyễn Thúy Quỳnh
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hàn Tông Minh

Một đêm động phòng nhẹ nhàng trôi qua mà không có bất kỳ chuyện gì. Hạ Ngưng Tuyết nép vào lòng Hàn Tử Phong ngủ thẳng đến sáng, chỉ được đánh thức khi Thanh Trúc ở ngoài phòng gọi dậy.

Hạ Ngưng Tuyết từ từ mở hé đôi mắt còn đang ngái ngủ, đã lâu rồi nàng mới có một giấc ngủ an tĩnh đến như thế, lại bắt gặp một ánh mắt cứng chiều, dịu dàng của ai kia. Bị hắt nhìn như vậy nàng thấy có chút xấu hổ, đành ho nhẹ một tiếng che đi sự ngượng ngùng

“ Giờ là lúc nào rồi?”

“ Sắp qua giờ Mão rồi! Ta đã đợi nàng thật lâu, nhưng nàng con mèo nhỏ ngủ nướng này a...”

Nàng giật mình, nhìn nam nhân cười bình thản như không có chuyện gì cả, mở miệng hơi trách cứ

“ Đã quá giờ dâng rượu cho công công, chàng, rõ ràng đã dậy sớm như vậy mà không đánh thức thiếp, chắc công công sẽ không vui với tiểu tước mới vào cửa mà khinh thường trượng bối này!”

Hắn không đáp mà cho gọi Thanh Trúc vào, nhưng không cho nàng ấy hầu hạ nàng, hắn nhận lấy quần áo trên tay Thanh Trúc rồi ân cần mặc cho nàng, lúc này mới nói

“ Phụ vương không phải người quan trọng tiểu tiết, sẽ không vì vậy mà trách nàng. Từ giờ nơi đây là gia đình nàng, không cần quá khách sáo như vậy, sẽ rất xa lạ!”

Nàng gật đầu đáp vâng, trong tâm ngọt ngào như uống mật, từ nhỏ ở Thượng thư phủ luôn bị xem là cái gai trong mắt mọi người, không ngờ đi làm dâu nhà người lại được đối đãi tử tế, nhận được nhiều sự yêu mến như vậy

Mặc áo cho nàng xong, Hàn Tử Phong gọi Sùng Nghị đã đứng bên cửa từ lúc nào đến đẩy xe cho hẳn

“Nàng cứ từ từ chuẩn bị, nếu đói nên ăn trước chút gì đó, ta ở ngoài phòng đợi nàng!”

Hẳn đi rồi, Thanh Liên mới vào phòng giúp đỡ Thanh Trúc dọn dẹp. Thanh Liên nhìn chiếc khăn trên giường vẫn là một mảnh trắng tinh, rồi nhìn Hạ Ngưng Tuyết bằng đôi mắt như uất ức thay cho chủ nhân

“Tiểu thư, người...”

Hạ Ngưng Tuyết tuy biết nàng tiếc phận cho mình nhưng vẫn nghiêm giọng khiển trách

“Thanh Liên, sau này không nên còn chút suy nghĩ nào thế này nữa! Chàng là phu quân của ta, là ta chấp thuận ở bên chàng ấy. Dù biết ta cùng chàng không thể có hài tử nhưng với ta, chàng ấy là điều duy nhất ta muốn có trên đời này, ta sẽ đánh đổi mọi thứ để ở bên chàng!”

Thanh Trúc ở bên cạnh hơi thấp giọng trao đổi với Thanh Liên rồi cùng nàng ấy quỳ xuống

“Tiểu thư, không, là thế tử phi, người dạy phải. Với bọn em, trên đời này cũng chỉ có người và thế tử là chủ tử, bọn em sẽ dùng tính mạng cả đời hầu hạ hai người, dù chết không từ, quyết không hai lòng!”

Sống mũi Hạ Ngưng Tuyết cay cay, nếu có thể nàng cũng sẽ bảo vệ hai nàng ấy cả đời, nàng kìm nén xúc động, ngồi lặng im nhận ba lạy của các

nàng rồi mới cho đứng dậy giúp mình trang điểm.

Khi nàng cùng Tử Phong đến chính sảnh bái kiến Khang vương đã là hai khắc sau đó. Có lẽ vì lo nàng còn bỡ ngỡ và sợ hãi vì chuyện đến muộn, Hàn Tử Phong nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng như muốn tiếp cho nàng chút dũng khí, Hạ Ngưng Tuyết quay lại nhìn hần, trao một ánh mắt an tâm. Hàn Tử Kính cũng có trong sảnh, hần ngồi bên trái Khang vương, lục bào ôm lấy dáng hình cao lớn, nhưng lại bày ra bộ dạng nhu nhược, luồn cúi, khi thấy một màn này trong đôi mắt âm hiểm như độc xà lóe lên tia sáng ác liệt, lạnh băng.

Thực ra chính hần cũng không hiểu, đối với Hạ Ngưng Tuyết hần chỉ mang tâm lợi dụng, khiến nàng trở thành quân cờ bên Hàn Tử Phong mặc cho mình tùy tâm điều khiển, nhưng chỉ nghĩ đến nàng trong thân giá y đỏ thắm lại tình tứ yêu kiều nép vào lồng ngực Hàn Tử Phong, từ đáy lòng âm ỉ cháy lên ngọn lửa ghen tỵ.

Nhưng cảnh này rơi vào mắt Khang vương lại là chuyện khác, trước đó ông có nghe Hạ Ngưng Tuyết nàng là đệ nhất tài nữ, cầm kỹ điêu luyện, nhan sắc cũng là một mỹ nhân, lại là nữ nhi phòng chính của kẻ dưới trưởng, điều kiện gia thế đủ đầy, cũng xứng đôi cùng trưởng tử của mình, nhưng trong tâm ông vẫn lo lắng nàng ta không đủ hiền đức, để Phong Nhi chịu thiệt.

Nhưng hôm qua nghe nói nàng cùng Phong Nhi trước cửa lớn vương phủ tình chàng ý thiếp, sáng nay lại liếc mắt đưa tình, ân cần quan tâm, ông đã thực ưng đưa con dâu này. Hàn Tử Phong cùng Hạ Ngưng Tuyết đứng trong sảnh, cùng song song hành lễ với Khang vương

“Hài nhi (Nhi tức) tham kiến phụ vương!”

Khang vương tươi cười hòa ái “Hai con không cần khách sáo cùng ta. Ngưng Tuyết, con để phụ vương chờ ly trà cũng thật lâu a!”

Miệng tuy nói lời trách cứ nhưng ông lại vuốt vuốt chòm râu cười ha hả. Hạ Ngưng Tuyết biết ông chỉ là trêu đùa lập tức thả lỏng nhưng ngoài mặt vẫn một bộ con dâu hiếu thảo tự nhận lỗi

“Phụ vương, là Ngưng Tuyết không chu đáo rồi! Chén trà này là trà kính người cũng là trà xin lỗi của Ngưng Tuyết, lần sau nhi tức sẽ không như vậy nữa!”

Khang vương gật gù tỏ ý hài lòng, trong mắt lại thêm một tầng yêu thích, làm da đầu Hạ Ngưng Tuyết run lên. Kiếp trước, nàng không cùng phu quân thân cận ra mặt, Khang vương rất có thành ý với nàng, nhưng Tử Phong lại một lòng bao che, khiến ông có tức giận cũng không thể làm gì, kiếp này thái độ thay đổi quá nhiều khiến nàng thích ứng không kịp.

Trong chính sảnh, là một nhà ba người ấm áp, thân thiết, vì Khang vương trọng tình nên ngoài Trắc phi Tô Tĩnh Nhược qua đời nửa năm trước, bên ông không còn một thị thiếp, Sườn phi nào, Hàn Tử Kính tuy trong lòng ghen ghét khó chịu, nhưng đôi khi cũng vào hùa nói vài câu vui vẻ, chỉ là Khang vương luôn coi như không khí, chẳng buồn đáp lại.

Hạ Ngưng Tuyết cá chắc nếu hẳn có thể bộc lộ thì đã chửi đồng lên rồi. Chừng sau nửa chung trà, Hạ Ngưng Tuyết rời khỏi chỗ bên cạnh Tử Phong mà hướng Khang vương lên tiếng.

“Phụ vương, nhi tức có chút quà muốn dâng cho người!”

Khang vương đặt ly trà qua một bên hứng thú hỏi

“A, Ngưng Tuyết có quà cho phụ vương sao?”

Nàng gật đầu xác nhận, khi muốn gọi Thanh Trúc đem quà vào, thì từ bên ngoài vang lên giọng nói sang sảng, mạnh mẽ hữu lực của nam nhân

“ Tử Phong, Tử Phong, tên khốn nhà đệ đâu rồi? Tại sao ta chỉ đi Bắc Tuyết một chuyến, khi về đệ đã thành thân là sao? Không mời ta ly rượu nhạt thì thôi, cũng báo cho ta một tiếng. Đệ còn coi ta là huynh đệ hay không?”

Hạ Ngưng Tuyết xoay người tìm kiếm giọng nói này, chỉ thấy bước vào từ cửa chính là một nam nhân cao lớn, ngũ quan mạnh mẽ mà tà mị cuồng quyến, lam bào trên người không khiến hấn mất vẻ nam tính, mà khiến khí chất của hấn thêm phiêu dật, đây là một nam nhân trong bất cần có khôn ngoan, trong yêu diễm có tàn nhẫn, lại là một nhân vật không tầm thường.

Hàn Tông Minh bước qua cánh cửa, không chút phép tắc hành lễ với ai, chỉ đến nhanh bên Hàn Tử Phong, giật mất ly trà trên tay hấn rồi dốc một hơi cạn sạch, lúc này mới quay sang nhìn Khang vương cười hì hì

“ Hoàng thúc, mới vài tháng không gặp, diệt nhi thấy người như càng ngày càng trẻ ra a!”

Khang vương chỉ cười không cho ý kiến. Còn Hàn Tử Phong nhận thấy nét hoài nghi trên mặt nàng, hấn bất đắc dĩ giới thiệu

“ Tuyết Nhi, đây là đường ca của ta, Tam hoàng tử Hàn Tông Minh! Còn đây là...”

Hàn Tử Phong chỉ vào nàng muốn giới thiệu, lại bị Hàn Tông Minh cướp lời

“ Biết rồi, biết rồi, đây là đệ nhất tài nữ Vĩnh Trường quốc, giờ là đệ muội của ta!”

Hạ Ngưng Tuyết khi biết thân phận của hấn, muốn phúc thân hành lễ nhưng đã bị hấn gạt đi

“ Đệ muội, không cần! Tính ta yêu tự do phóng khoáng, không chịu nổi mấy loại lễ tiết lăng nhăng này! Nhưng mà ta rất tò mò về người, đệ muội, người làm sao có thể khiến tên đầu gỗ này nhanh chóng muốn lấy về, đến nỗi không chờ huynh đệ tốt như ta về uống ly rượu mừng đây!”

Bị hấn hỏi han thân thiết cùng những vấn đề ngượng ngùng này, nàng chẳng biết trả lời ra sao, cũng may là có Khang vương giải vây cho nàng

“ Tông Minh, Ngưng Tuyết da mặt mỏng, không chịu nổi phóng khoáng của con, đừng khiến con dâu ta khó xử. Nào Ngưng Tuyết, mặc kệ hấn, ta còn chờ món quà của con đây!”

Lúc này Hạ Ngưng Tuyết mới lấy lại bình tĩnh, nàng cho Thanh Trúc tay bưng một tráp vàng bước vào rồi nhận lấy nó, đem lên cho Khang vương. Khang vương tò mò nhìn vật bên trong, đôi mắt nheo lại khó hiểu

“ Đây là?”

“ Đây là Hồ Cốt Mộc Qua Tửu, là loại cao làm từ Hồ cốt, Mộc qua, Xuyên khung, Ngũ tấu, Thiên ma, Đương quy, Hồng hoa, Tục đoạn, phụ vương có thể ngâm cùng với rượu uống hằng ngày. Nó có tác dụng khu phong, giảm đau, khử thấp hàn, cường cân kiện cốt, chắc chắn sẽ giúp người chữa chút bệnh kín do đau nhức xương khớp.”

Khang vương bất ngờ nhìn nàng, không chỉ vậy, Hàn Tử Kính còn nhìn nàng bằng đôi mắt nghi hoặc, Hàn Tông Minh nhìn nàng thêm hứng thú, chỉ có Hàn Tử Phong, trước sau vẫn yêu chiều nhìn nàng, bình thản và đầy tin tưởng.

Khang vương luyện võ từ nhỏ, khi trưởng thành lại đứng đầu cấm quân canh giữ và bảo vệ kinh thành, xương cốt hoạt động nhiều, sau này về già sẽ lưu thành bệnh kín, khi trở trời thì toàn thân đau nhức, kiếp trước ông vì bệnh mà già đi nhanh chóng, Hàn Tử Kính sau khi đưa Thâm Thiển Thiển vào cửa đã cho nàng ta phương thuốc mà hấn dày công tìm ra này, nhằm lấy

thêm sự tin tưởng của Khang vương, dĩ nhiên trong thuốc đó hẳn có động tay động chân, lúc dùng hiệu quả sẽ rất tốt, nhưng chỉ cần rời thuốc, cơn đau sẽ kinh khủng hơn rất nhiều so với bình thường, khiến Khang vương phụ thuộc vào nó, nhưng chỉ mấy năm đã yếu đi đến chỉ còn da bọc xương, rồi một ngày không còn sức lực chống đỡ mà nằm im chờ thanh kiếm của Hàn Tử Kính kết thúc cuộc đời.

Phương thuốc Hàn Tử Kính tìm ra nay nằm trong tay nàng, nàng phải lấy được sự tin tưởng của ông và cũng muốn ông khỏe mạnh, không phải vì nàng thương ông ta, mà chỉ vì ông ta cũng là tấm khiên bảo vệ vững chãi nhất cho Hàn Tử Phong trước muôn vàn âm mưu thủ đoạn tàn khốc của nam nhân rắn rết Hàn Tử Kính.

LÃNH PHI SÚNG PHU

Nguyễn Thúy Quỳnh
www.dtv-ebook.com

Chương 8+1: Thịnh Yến Phong Ba (1)

Một buổi sáng dâng trà kính trường bối, Hạ Ngưng Tuyết rước lấy nhiều thiện cảm cùng tò mò của mọi người. Hàn Tông Minh nhìn nàng một cách hứng thú, không ngờ lại hứng trọn hai đạo ánh mắt bất thiện.

Hàn Tử Phong ánh mắt luôn dịu dàng, ấm áp nay lại chỉ còn một vùng tối đen sâu thăm thẳm không ánh sáng. Còn Hàn Tử Kính, sau một hồi rối rắm suy nghĩ thứ cảm xúc không nên có vừa xẹt qua trong lòng, hẳn đành nhận định rằng với mình Hạ Ngưng Tuyết dù chỉ là quân cờ nhưng một khi còn giá trị lợi dụng thì nàng vẫn là người của hắn, không nên cùng bất kỳ ai thân thiết, cho nên khi nhìn thấy tia tò mò, thích thú trong mắt Hàn Tông Minh, hắn cảm thấy khó chịu như bị ai phản bội vậy.

Như nhận ra điều gì, Hàn Tông Minh đành thu lại vẻ mặt khi nãy, quay sang cười nhạt hai tiếng với Hàn Tử Phong

“ Tử Phong, ta chỉ là, ha ha, gần đây phụ hoàng cũng hay đau nhức vùng bả vai, ta đi chơi một chuyến ở Bắc Tuyết, khi về lại lo lắng chuyện của đệ mà chưa chuẩn bị quà cho người. Nay đệ muội có phương thuốc hay, ta chỉ muốn mượn hoa hiến phật mà thôi!”

Lúc này, khuôn mặt Hàn Tử Phong mới hòa hoãn một chút, hắn nhẹ giọng đáp

“ Ân! Nếu huynh muốn ta sẽ nói với Tuyết Nhi đưa phương thuốc cho huynh, Tuyết Nhi là thê tử của ta, nàng rất nghe lời!”

Hàn Tông Minh bối rối ho thêm vài tiếng ngượng nghịu, thiên ạ, hắn không nghe lắm đi, từ bao giờ kẻ lạnh lùng cứng nhắc như đường đệ này

của hẳn lại biết ghen tuông, thậm chí còn trẻ con đến nỗi nhấn mạnh quyền sở hữu một người như vậy.

Tuy ngoài miệng một mực giải thích hẳn đối với Hạ Ngưng Tuyết không có loại tâm tư này, nhưng dưới đáy lòng đã gieo xuống một hạt giống tình cảm không nên có với bóng hình thướt tha yêu kiều kia. Để che đi nỗi niềm sâu kín, Hàn Tông Minh quay sang trò chuyện về chuyến đi Bắc Tuyết của mình với Hàn Tử Phong

“ Bắc Tuyết cùng Vĩnh Trường quốc chúng ta cách nhau khá xa. Nơi ấy quả thực rất lạnh, nơi nơi là một màu lam bạch của tuyết cùng băng. Bắc Tuyết nhân hình dáng cao lớn, màu da trắng bệch như người bạch tạng, trông rất kì quái. Lần này đi cùng ta là Thân vương Orleans Charles, hẳn dẫn theo đoàn sứ thần đến thương thảo cùng chúng ta! Có lẽ ngay ngày mai thôi sẽ có yến tiệc thịnh đãi cho họ!”

Hàn Tử Phong nghe vậy, bàn tay đang mân mê áo choàng bỗng nắm chặt, đôi mắt sáng ngời như mờ đi, che đậy những suy nghĩ sâu xa. Hàn Tông Minh cũng tươi cười khó hiểu, một lúc sau mới vỗ vai Tử Phong nói

“ Không cần nghi ngại, Bắc Tuyết xa xôi, hẳn dù giới giang đến đâu cũng chưa vươn tay đến đây được! Lần này ta đem vật cứng của đệ đi, giờ thì vật hoàn cố chủ!”

Hàn Tử Phong nghe vậy huýt sáo một tiếng, từ bên ngoài đã nghe thấy tiếng vỗ cánh phành phạch.

A a a, Tiểu Phong nhớ ta sao? Tiểu Hoàng cũng rất nhớ người. Lần sau không nên để Tiểu Hoàng ở bên thối nam nhân, hẳn luôn nhét Tiểu Hoàng vào ống tay áo rất tối, Tiểu Hoàng rất sợ hãi!

Hạ Ngưng Tuyết ở một bên trò chuyện cùng Khang vương, nghe tiếng kêu ai oán này thì giật mình quay lại, đã thấy tiểu tự kỷ nào đó đang bay loạn xạ xung quanh nam nhân của nàng, kêu chí chóe kể tội Hàn Tông

Minh. Xem ra một hồi luân hồi tái sinh đã khiến nàng đối với kẻ ở bên Hàn Tử Phong thêm quý mến, yêu thích. Tiểu tự kỷ này kiếp trước nàng chỉ muốn đem nó quăng vào nôi, lần này gặp lại nàng muốn quan tâm chút đến nó. Chỉ là lời ngọt ngào còn chưa đến miệng đã bị nó phá hỏng

“ Á á á, xú nữ nhân đã trở lại! Xú nữ nhân lại đến cướp Tiểu Phong của Đại Hoàng!”

Chỉ một tiếng kêu này làm cả chính sảnh một lần nữa yên tĩnh. Hàn Tử Phong nhìn nó trách cứ cùng thắc mắc

“ Tiểu Hoàng người cùng Tuyết Nhi từng gặp qua? Nhưng người không thể gọi nàng ấy là như vậy! Bằng không....”

Nó ghét bỏ kêu lên “ Đã biết, không phải là xú nữ nhân, mà là mỹ nhân, hảo nữ nhân! Hừ!”

Hàn Tông Minh nghe vậy, bật cười ha hả. Tiểu Hoàng từ trước tới nay, luôn chỉ quấn quýt bên Tử Phong, với ngoại nhân luôn giữ thái độ cao cao tại thượng, mắt chẳng buồn liếc một cái, đến chính hãn là hoàng tử cao quý cũng không nể tình, nay với thê tử được Tử Phong yêu chiều cưng sủng lại một bộ ghét bỏ thế này, thực là một chuyện thú vị!

Nhưng ai biết trong lòng Hạ Ngưng Tuyết lúc này là sóng to gió lớn. Xú nữ nhân? Đại Hoàng? Đây không phải là chỉ nàng cùng nó kiếp này có quen biết sao? Nhưng mà “đã trở lại”, “lại đến cướp”? Nghe thế nào cũng là cũng là cuộc hạnh ngộ sau khi đã trải qua thăng trầm kiếp trước vậy!

Lần đầu tiên nàng nhìn nó thật kỹ, phải chăng nó thực là dòng giống phượng hoàng, không bao giờ chết mà chỉ là niết bàn trọng sinh, mang theo ký ức tiền kiếp đến tìm lại chủ nhân xấu số?

Vậy sự tái sinh của nàng thì sao, liệu nó có đóng vai trò gì trong câu chuyện tưởng như huyền huyền này không? Hàng trăm câu hỏi lướt qua đầu

nàng trong một cái nháy mắt, nhưng điều nàng biết phải làm bây giờ, đó là đem con vật tự kỷ này về hỏi cung, may chăng có thể giải đáp những thắc mắc của nàng.

Nàng lấy lại nụ cười thân thiện, bước đến bên Hàn Tử Phong hỏi, giọng nói cho thấy vẻ thích thú không dứt với con vẹt xanh lè trước mặt

“ Tử Phong, đây là gì? Thật đáng yêu nha! Thiếp có thể ôm nó được không?”

Đại Hoàng nhìn nàng bước tới, bên môi là nụ cười ngây thơ, trong sáng, không hiểu sao bao nhiêu lông vũ dựng ngược hết, nó bay nép vào gáy Hàn Tử Phong, trong lòng mặc niệm ngàn câu “ Không cần“. Nhưng chủ nhân của nó tâm còn treo lơ lửng khi nhìn thấy nụ cười xinh đẹp hoặc nhân của nàng, không phản đối chút nào mà đem nó bán đứng. Vậy là Đại Hoàng bị thương rơi lệ, sa vào bàn tay của Hạ Ngưng Tuyết, mặc cho nàng sờ sờ véo véo đủ kiểu.

Tưởng chừng cực hình đến đây là xong, ai ngờ Hạ Ngưng Tuyết còn mở miệng nói muốn nó, còn không ngờ hơn là Hàn Tử Phong ngày thường cứng chiều nó vô pháp vô thiên, nhưng chỉ cần thê tử mở miệng ngọc cầu xin, hẵn lại sẵn sàng cho nàng không chút nghĩ ngợi.

Hành động này của hẵn khiến Đại Hoàng ai oán, Hạ Ngưng Tuyết vui vẻ, Hàn Tử Kính hoài nghi, Hàn Tông Minh kinh ngạc, chỉ có Khang vương thì mù mịt không hiểu chuyện gì.

Dĩ nhiên, Hạ Ngưng Tuyết cũng mong Đại Hoàng theo mình tự nguyện, nếu không dù có bắt về cho nàng hỏi, nó cũng không chịu nói thì sao, nàng bèn nâng niu nó trên tay, nhỏ giọng dụ dỗ

“ Người chịu theo ta về vài hôm, rồi ta sẽ trả người cho Tử Phong! Hơn nữa những ngày này sẽ có mỹ nhân chăm sóc người!”

Nói rồi nàng gọi Thanh Liên còn đứng bên ngoài bước vào, trên tay còn cầm một túi hạt điều Tô Châu mà kiếp trước nó thích. Thanh Liên ngây thơ, nghe nàng gọi thì đi vào, nhưng một chân mới qua cửa đã bị vật thể xanh lè tập kích tấn công vào ngực, khiến nàng hoảng hốt, theo bản năng đón lấy, khi nhìn lại hóa ra là một con vẹt mũm mĩm béo tròn.

Thiên tính thiếu nữ luôn yêu thích vật nhỏ đáng yêu, Thanh Liên thích thú chơi đùa cùng Đại Hoàng, hoàn toàn không để ý những ánh mắt kỳ quái xung quanh.

Hạ Ngưng Tuyết lại thêm chắc chắn, con vẹt tự kỷ này có điều thần bí, vì kiếp trước nó cũng thích ở bên Thanh Liên thế này.

Hàn Tử Phong lần đầu tiên nhìn nàng ngờ vực hỏi

“Nàng cùng Tiểu Hoàng thực chưa từng gặp qua?”

Hạ Ngưng Tuyết cười híp mắt, một ngón tay đưa lên trước môi hồng, bày ra bộ dáng phong tình vạn chủng làm nhiều người ngẩn ngơ

“Chưa từng gặp qua! Thiếp biết nó sẽ như vậy, đây hoàn toàn là do trực giác nhạy cảm của nữ nhân nha!”

LÃNH PHI SÙNG PHU

Nguyễn Thúy Quỳnh
www.dtv-ebook.com

Chương 8+2: Thịnh Yến Phong Ba (2)

Hạ Ngưng Tuyết quyết định bỏ qua ánh nhìn suông sã đó, dáng người thướt tha như chim yến lướt qua những đôi mắt còn chăm chú nhìn nàng mà đến bên Hàn Tử Phong. Khi nàng đã an vị ngồi kế bên hắn, đôi tay muốn đưa ra cầm ly rượu trên bàn của nàng bị một bàn tay lạnh băng nắm lấy thật chặt, nàng chỉ theo bản năng muốn chống cự, không ngờ lại khiến Hàn Tử Phong thêm giận dữ, bàn tay kia hơi dùng lực một chút đã khiến cả thân hình yếu đuối rơi vào lòng ngực rộng rãi của hắn.

Hạ Ngưng Tuyết lúc này mới hoàn hồn, nàng giữ nguyên tư thế ngưỡng ngùng này rồi ngẩng đầu nhìn hắn khó hiểu. Chỉ là nàng không biết, dáng hình mảnh mai uốn éo nằm trên đùi hắn cùng đôi mắt mở to ngơ ngác của nàng lúc này có bao nhiêu mỉa mai hoặc dụ người. Lửa giận cùng dục vọng bùng phát trong đôi mắt sâu thẳm, hắn liền cúi xuống ngậm lấy hai cánh hoa hồng nhuận đang muốn thốt lên lời thách thức, khiến câu nói vừa đến miệng đã bị ép nuốt xuống, đồng thời thừa nhận ghen tuông và luyến tình của hắn. Một lúc sau hắn mới buông nàng ra, vươn tay chỉnh lại áo quần xộc xệch của nàng rồi đặt nàng xuống vị trí kế bên, trước sau toàn là ôn nhu, dịu dàng, tưởng chừng như lửa giận ban nãy chỉ là ảo giác.

Hàn Tông Minh nãy giờ ngồi cạnh chứng kiến tất cả, khi đôi uyên ương đã ngồi lại ngay ngắn, hắn mới cười lớn chẳng hề kiêng dè.

“ Tử Phong, ta biết đệ cùng đệ muội tình cảm sâu đậm nhưng đừng có đi đến đâu cũng xuân ý bay loạn như thế, sẽ khiến nhiều người mặc cảm nha!”

Hàn Tử Phong cười nhẹ một tiếng, giải thích thản nhiên như thể chuyện vừa rồi vốn rất bình thường.

“ Không có gì, chỉ là Tuyết Nhi còn để dành cho đệ một miếng bánh phù dung trên miệng, đệ giúp nàng ấy ăn nó, tránh cho nàng ấy mất hình tượng trước mọi người!”

Hạ Ngưng Tuyết, Hàn Tông Minh “... ..... ”

Thật không nhìn ra hẳn còn có tài nói dối đường đường chính chính như vậy

—

Các quan lại dẫn theo thân quyến đến vào khoảng giờ thân, cùng ngồi đàm tiếu, nâng ly tâm sự chuyện nhà chuyện phố, tuyệt không ở trước mặt sứ thần Bắc Tuyết quốc bàn tán nửa câu chính sự. Phụ thân nàng, Nhị phẩm Binh bộ Thượng thư Hạ Chính Đình cũng dẫn theo phu nhân Du Hải Linh, nhi tử Hạ Khiêm Quân cùng Nhị nữ nhi Hạ Thủy Dung đến nhập tiệc. Hạ Thủy Dung mới đến nhưng đã thấy bao ánh mắt treo trên người Hạ Ngưng Tuyết, với một đệ nhất mỹ nhân đi đâu cũng đã quen người người ca tụng cùng ngắm nhìn, đây hoàn toàn là một nhục nhã cho nàng. Thực ra nàng ta hoàn toàn trách oan cho Hạ Ngưng Tuyết, Hạ Thủy Dung được lão thiên phú cho một nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, dù mới qua lễ vấn tóc năm nay nhưng toàn thân đã trở mã xinh đẹp, tỏa ra hương vị nữ nhân diễm lệ, tươi mới, rất dụ hoặc lòng người.

Hôm nay, nàng một thân hồng y yếu điệu, không quá chói mắt cũng không hề mờ nhạt, tóc đen ba ngàn vấn kiểu cô nương chưa xuất giá, khuôn mặt tuyệt trần như đóa phù dung ngậm sương, mời gọi quân tử đến hái, hoàn toàn là một vẻ quốc sắc thiên hương, áp chế hoàn toàn mọi đóa hoa trong buổi thiết yến này. Chỉ là một màn tình nồng ý đượm của đôi phu thê mới cưới đã rơi vào mắt nhiều người, nhất thời rước lấy bàn tán ồn ào xung quanh, khiến nhiều người còn chưa kịp nhận ra một đại mỹ nữ như Hạ Thủy Dung đã đến.

Khi Hạ Chính Đình bước vào Kính Tâm điện, Hạ Ngưng tuyết đã nhận ra, chính là nàng chần chờ một lúc mới cùng Hàn Tử Phong bước đến chào hỏi. Hạ Chính Đình từ lâu lạnh nhạt với Đại nữ nhi này, ở trước mặt Hàn Tử Phong chỉ đáp lại vài câu cứng nhắc cho có, đến chính Hàn Tử Phong ông vẫn giữ thái độ cung kính lạnh nhạt chứ không mấy gần gũi. Du Hải Linh ở một bên không quên nói mát vài câu.

“ Ngưng Tuyết, con thật là! Con mới bước chân vào vương phủ có mấy ngày đã quên ơn phụ mẫu, đến ngày lại nhà cũng không còn nhớ tới, khiến mẫu thân chờ con khắc khoải không yên!”

Hạ Chính Đình vốn chẳng nhớ nữ nhi xuất giá ba ngày có tục lại nhà, nhưng Du Hải Linh nhắc nhở như vậy ông lại thấy nàng thật vô lễ, không hiểu thuận cha mẹ, ánh mắt nhìn nàng thêm một tầng băng lạnh.

Hạ Ngưng Tuyết cười nhạt một tiếng trong lòng, vị đích mẫu này vẫn không quên làm khó nàng a, sáng nay trước khi cùng Hàn Tử Phong nhập cung, nàng đã sai Thanh Trúc sang báo lại cho phụ thân rằng mình không thể đến được, nhưng có lẽ đã bị Du Hải Linh gây khó dễ, khiến chuyện chưa tới tai ông. Tuy trong lòng suy nghĩ là thế nhưng ngoài mặt nàng tỏ ra sừng sốt, trong giọng nói chất chứa vẻ băn khoăn nghi hoặc.

“ Sáng nay theo tục con cùng Thế tử sang phủ diện kiến phụ thân, chỉ là Thái hậu có chỉ muốn con và Thế tử vào cung sớm trò chuyện cùng người. Chuyện quá bất ngờ, con không kịp báo lại, đã khiến phụ thân cùng mẫu thân đợi lâu, là nữ nhi bất hiếu!”

Nói đến đây nàng nhìn vào Du Hải Linh khuôn mặt sung sướng khi người gặp họa, giọng điệu hơi nhấn mạnh “ Nhưng nữ nhi sau khi thỉnh an Thái hậu, đã xin phép người cho con báo tin vắng mặt cho phụ thân, Thái hậu đã ân chuẩn, người còn sai một vị cô cô đến phủ mà. Không lẽ cô cô còn chưa đến phủ, hay là...”

Du Hải Linh nghe nàng nói dối ngụy biện, bèn tức giận thốt lên “ Người, ăn nói hàm hồ! Rõ ràng người đến báo tin là Thanh....”

Như ý thức mình sắp nói ra điều gì, bà ta bỗng nhiên không thể nói tiếp. Nhưng chỉ thế cũng khiến Hạ Chính Đình hiểu ra vấn đề, ông nhìn bà ta bằng ánh mắt không vui, rồi quay sang nói vài câu công đạo cho nàng, nhưng cũng không quên bào chữa cho Du Hải Linh.

“ Ngưng Tuyết, cùng là người nhà cả, con không cần chất vấn thêm, mẫu thân con dạo này trong người không khỏe, có thể cô cô đến báo mà lại quên mất, vốn là chuyện nhỏ nên cho qua, mấy ngày nữa con nên về thăm nàng một chút!”

Hạ Ngưng Tuyết nhẹ nhàng đáp vâng, xem như giữ chút không khí dĩ hòa vi quý trước mặt ngoại nhân. Chỉ là có kẻ ngu ngốc muốn làm to chuyện chính là nhằm bôi xấu danh dự của nàng.

“ Đại tỷ, ý tỷ nói rõ ràng là muốn ám chỉ mẫu thân không thừa lại chuyện này cùng phụ thân, là vì muốn phụ thân cùng tỷ bất hòa? Đại tỷ, mẫu thân cùng phụ thân đã nuôi dưỡng tỷ bao năm nay, tỷ xuất giá được lựa cảnh cao cũng là nhờ phụ thân, nay tỷ vinh hoa phú quý, không muốn cùng nhà mẹ đẻ quan hệ thì thôi, sao còn muốn phá hoại danh tiếng từ mẫu của mẫu thân?”

Hạ Thủy Dung từng câu nói đều bén nhọn như có gai, biểu cảm lại như thương tâm gần chết, khiến người xung quanh càng thêm để ý, một lúc sau một đám nam nhân thì thầm nói nhỏ, có kẻ còn lớn tiếng nói rằng Hạ Ngưng Tuyết nàng là kẻ gian trá, lừa lọc, tham vinh phụ khó, quên công sinh thành, làm khó kẻ mẫu cùng muội muội, còn Hạ Thủy Dung là muội muội yếu đuối đáng thương, luôn bị đại tỷ độc ác là nàng chèn ép. Hạ Ngưng Tuyết lại khá bất ngờ trước câu nói này, trong suy nghĩ của nàng, Hạ Thủy Dung hoàn toàn là một bình hoa di động không chút tâm cơ, kiếp trước nàng ta luôn làm khó nàng ra mặt không chút che đậy, mỗi khi muốn hại nàng đều

dùng cách trực tiếp nhất mà làm, thuê người hoặc chính tay giết nàng, chưa bao giờ nàng ta biết nói những câu như vậy. Xem ra, kiếp này Du Hải Linh hẳn mất nhiều công sức dạy dỗ nữ nhi bảo bối này đây! Thế nhưng muốn bồi nhọ danh tiếng của nàng như thế còn chưa đủ! Hạ Ngưng Tuyết vội ôm lấy mặt, bả vai run lên nhè nhẹ, khi ngẩng lên khuôn mặt nàng đã tràn đầy nước mắt, thân hình vốn gầy yếu quanh năm ẩn sau bạch y phất phơ càng khiến nàng toát lên vẻ yếu đuối đến đáng thương. Không phải bằng giọng bén nhọn chất vấn của Hạ Thủy Dung, mà với giọng nghẹn ngào bất lực, nàng nói trong nước mắt.

“ Nhị muội, ta, ta không có! Ta thực đã nhờ cô cô đến phủ báo tin, ta còn nhờ cô cô nói một tiếng với muội, để tỷ muội chúng ta cùng nhập cung diện kiến Thái hậu người. Nhưng cô cô không chuyển lời đến cho mẫu thân được đâu phải lỗi của ta! Phụ thân, mẫu thân, xin người tin nữ nhi, điều con nói hoàn toàn là sự thật, con không nói dối nửa lời. Đúng rồi! Thái hậu, Thái hậu có thể làm chứng cho con!”

Hạ Thủy Dung còn muốn nói nữa, nhưng đã bị Hạ Chính Đình cho một ánh mắt cảnh cáo ngăn cản, nói đùa, vì chuyện nhỏ như vậy mà phiền đến Thái hậu làm chứng thì sau này ông còn để mặt vào đâu, hơn nữa có cho ông một trăm lá gan ông cũng chẳng dám chất vấn Thái hậu để xác minh chuyện này, chuyện dù có hay không cũng không nên truy cứu tiếp.

LÃNH PHI SÚNG PHU

Nguyễn Thúy Quỳnh
www.dtv-ebook.com

Chương 8+3: Thịnh Yến Phong Ba (3)

Hạ Ngưng Tuyết quyết định bỏ qua ánh nhìn suông sã đó, dáng người thướt tha như chim yến lướt qua những đôi mắt còn chăm chú nhìn nàng mà đến bên Hàn Tử Phong. Khi nàng đã an vị ngồi kế bên hắn, đôi tay muốn đưa ra cầm ly rượu trên bàn của nàng bị một bàn tay lạnh băng nắm lấy thật chặt, nàng chỉ theo bản năng muốn chống cự, không ngờ lại khiến Hàn Tử Phong thêm giận dữ, bàn tay kia hơi dùng lực một chút đã khiến cả thân hình yếu đuối rơi vào lòng ngực rộng rãi của hắn.

Hạ Ngưng Tuyết lúc này mới hoàn hồn, nàng giữ nguyên tư thế ngượng ngùng này rồi ngẩng đầu nhìn hắn khó hiểu. Chỉ là nàng không biết, dáng hình mảnh mai uốn éo nằm trên đùi hắn cùng đôi mắt mở to ngơ ngác của nàng lúc này có bao nhiêu mỉa mai hoặc dụ người. Lửa giận cùng dục vọng bùng phát trong đôi mắt sâu thăm thẳm, hắn liền cúi xuống ngậm lấy hai cánh hoa hồng nhuận đang muốn thốt lên lời thách thức, khiến câu nói vừa đến miệng đã bị ép nuốt xuống, đồng thời thừa nhận ghen tuông và luyến tình của hắn. Một lúc sau hắn mới buông nàng ra, vươn tay chỉnh lại áo quần xộc xệch của nàng rồi đặt nàng xuống vị trí kế bên, trước sau toàn là ôn nhu, dịu dàng, tưởng chừng như lửa giận ban nãy chỉ là ảo giác.

Hàn Tông Minh này giờ ngồi cạnh chứng kiến tất cả, khi đôi uyên ương đã ngồi lại ngay ngắn, hắn mới cười lớn chẳng hề kiêng dè.

" Tử Phong, ta biết đệ cùng đệ muội tình cảm sâu đậm nhưng đừng có đi đến đâu cũng xuân ý bay loạn như thế, sẽ khiến nhiều người mặc cảm nha!"

Hàn Tử Phong cười nhẹ một tiếng, giải thích thân nhiên như thể chuyện vừa rồi vốn rất bình thường.

" Không có gì, chỉ là Tuyết Nhi còn để dành cho đệ một miếng bánh phù dung trên miệng, đệ giúp nàng ấy ăn nó, tránh cho nàng ấy mất hình tượng trước mọi người!"

Hạ Ngưng Tuyết, Hàn Tông Minh "... ....."

Thật không nhìn ra hẳn còn có tài nói dối đường đường chính chính như vậy

—

Các quan lại dẫn theo thân quyến đến vào khoảng giờ thân, cùng ngồi đàm tiếu, nâng ly tâm sự chuyện nhà chuyện phố, tuyệt không ở trước mặt sứ thần Bắc Tuyết quốc bàn tán nửa câu chính sự. Phụ thân nàng, Nhị phẩm Binh bộ Thượng thư Hạ Chính Đình cũng dẫn theophunhân Du Hải Linh, nhi tử Hạ Khiêm Quân cùng Nhị nữ nhi Hạ Thủy Dung đến nhập tiệc. Hạ Thủy Dung mới đến nhưng đã thấy bao ánh mắt treo trên người Hạ Ngưng Tuyết, với một đệ nhất mỹ nhân đi đâu cũng đã quen người người ca tụng cùng ngắm nhìn, đây hoàn toàn là một nhục nhã cho nàng. Thực ra nàng ta hoàn toàn trách oan cho Hạ Ngưng Tuyết, Hạ Thủy Dung được lão thiên phú cho một nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, dù mới qua lễ vấn tóc năm nay nhưng toàn thân đã trở mã xinh đẹp, tỏa ra hương vị nữ nhân diễm lệ, tươi mới, rất dụ hoặc lòng người.

Hôm nay, nàng một thân hồng y yếu điệu, không quá chói mắt cũng không hề mờ nhạt, tóc đen ba ngàn vấn kiểu cô nương chưa xuất giá, khuôn mặt tuyệt trần như đóa phù dung ngậm sương, mời gọi quân tử đến hái, hoàn toàn là một vẻ quốc sắc thiên hương, áp chế hoàn toàn mọi đóa hoa trong buổi thiết yến này. Chỉ là một màn tình nồng ý đượm của đôiphuthê mới cưới đã rơi vào mắt nhiều người, nhất thời rước lấy bàn tán ồn ào xung quanh, khiến nhiều người còn chưa kịp nhận ra một đại mỹ nữ như Hạ Thủy Dung đã đến.

Khi Hạ Chính Đình bước vào Kính Tâm điện, Hạ Ngưng tuyết đã nhận ra, chính là nàng chần chờ một lúc mới cùng Hàn Tử Phong bước đến chào hỏi. Hạ Chính Đình từ lâu lạnh nhạt với Đại nữ nhi này, ở trước mặt Hàn Tử Phong chỉ đáp lại vài câu cứng nhắc cho có, đến chính Hàn Tử Phong ông vẫn giữ thái độ cung kính lạnh nhạt chứ không mấy gần gũi. Du Hải Linh ở một bên không quên nói mát vài câu.

" Ngưng Tuyết, con thật là! Con mới bước chân vào vương phủ có mấy ngày đã quên ơn phụ mẫu, đến ngày lại nhà cũng không còn nhớ tới, khiến mẫu thân chờ con khắc khoải không yên!"

Hạ Chính Đình vốn chẳng nhớ nữ nhi xuất giá ba ngày có tục lại nhà, nhưng Du Hải Linh nhắc nhở như vậy ông lại thấy nàng thật vô lễ, không hiểu thuận cha mẹ, ánh mắt nhìn nàng thêm một tầng băng lạnh.

Hạ Ngưng Tuyết cười nhạt một tiếng trong lòng, vị đích mẫu này vẫn không quên làm khó nàng a, sáng nay trước khi cùng Hàn Tử Phong nhập cung, nàng đã sai Thanh Trúc sang báo lại cho phụ thân rằng mình không thể đến được, nhưng có lẽ đã bị Du Hải Linh gây khó dễ, khiến chuyện chưa tới tai ông. Tuy trong lòng suy nghĩ là thế nhưng ngoài mặt nàng tỏ ra sừng sốt, trong giọng nói chất chứa vẻ băn khoăn nghi hoặc.

" Sáng nay theo tục con cùng Thế tử sang phủ diện kiến phụ thân, chỉ là Thái hậu có chỉ muốn con và Thế tử vào cung sớm trò chuyện cùng người. Chuyện quá bất ngờ, con không kịp báo lại, đã khiến phụ thân cùng mẫu thân đợi lâu, là nữ nhi bất hiếu!"

Nói đến đây nàng nhìn vào Du Hải Linh khuôn mặt sung sướng khi người gặp họa, giọng điệu hơi nhấn mạnh " Nhưng nữ nhi sau khi thỉnh an Thái hậu, đã xin phép người cho con báo tin vắng mặt cho phụ thân, Thái hậu đã ân chuẩn, người còn sai một vị cô cô đến phủ mà. Không lẽ cô cô còn chưa đến phủ, hay là..."

Du Hải Linh nghe nàng nói dối ngụy biện, bèn tức giận thốt lên " Người, ăn nói hàm hồ! Rõ ràng người đến báo tin là Thanh...."

Như ý thức mình sắp nói ra điều gì, bà ta bỗng nhiên không thể nói tiếp. Nhưng chỉ thế cũng khiến Hạ Chính Đình hiểu ra vấn đề, ông nhìn bà ta bằng ánh mắt không vui, rồi quay sang nói vài câu công đạo cho nàng, nhưng cũng không quên bào chữa cho Du Hải Linh.

" Ngưng Tuyết, cùng là người nhà cả, con không cần chất vấn thêm, mẫu thân con dạo này trong người không khỏe, có thể cô cô đến báo mà lại quên mất, vốn là chuyện nhỏ nên cho qua, mấy ngày nữa con nên về thăm nàng một chút!"

Hạ Ngưng Tuyết nhẹ nhàng đáp vâng, xem như giữ chút không khí dĩ hòa vi quý trước mặt ngoại nhân. Chỉ là có kẻ ngu ngốc muốn làm to chuyện chính là nhằm bôi xấu danh dự của nàng.

" Đại tỷ, ý tỷ nói rõ ràng là muốn ám chỉ mẫu thân không thừa lại chuyện này cùng phụ thân, là vì muốn phụ thân cùng tỷ bất hòa? Đại tỷ, mẫu thân cùng phụ thân đã nuôi dưỡng tỷ bao năm nay, tỷ xuất giá được lựa cảnh cao cũng là nhờ phụ thân, nay tỷ vinh hoa phú quý, không muốn cùng nhà mẹ đẻ quan hệ thì thôi, sao còn muốn phá hoại danh tiếng từ mẫu của mẫu thân?"

Hạ Thủy Dung từng câu nói đều bén nhọn như có gai, biểu cảm lại như thương tâm gần chết, khiến người xung quanh càng thêm để ý, một lúc sau một đám nam nhân thì thầm nói nhỏ, có kẻ còn lớn tiếng nói rằng Hạ Ngưng Tuyết nàng là kẻ gian trá, lừa lọc, tham vinh phụ khó, quên công sinh thành, làm khó kẻ mẫu cùng muội muội, còn Hạ Thủy Dung là muội muội yếu đuối đáng thương, luôn bị đại tỷ độc ác là nàng chèn ép. Hạ Ngưng Tuyết lại khá bất ngờ trước câu nói này, trong suy nghĩ của nàng, Hạ Thủy Dung hoàn toàn là một bình hoa di động không chút tâm cơ, kiếp trước nàng ta luôn làm khó nàng ra mặt không chút che đậy, mỗi khi muốn hại nàng đều

dùng cách trực tiếp nhất mà làm, thuê người hoặc chính tay giết nàng, chưa bao giờ nàng ta biết nói những câu như vậy. Xem ra, kiếp này Du Hải Linh hẳn mất nhiều công sức dạy dỗ nữ nhi bảo bối này đây! Thế nhưng muốn bồi nhọ danh tiếng của nàng như thế còn chưa đủ! Hạ Ngưng Tuyết vội ôm lấy mặt, bả vai run lên nhè nhẹ, khi ngẩng lên khuôn mặt nàng đã tràn đầy nước mắt, thân hình vốn gầy yếu quanh năm ẩn sau bạch y phất phơ càng khiến nàng toát lên vẻ yếu đuối đến đáng thương. Không phải bằng giọng bén nhọn chất vấn của Hạ Thủy Dung, mà với giọng nghẹn ngào bất lực, nàng nói trong nước mắt.

" Nhị muội, ta, ta không có! Ta thực đã nhờ cô cô đến phủ báo tin, ta còn nhờ cô cô nói một tiếng với muội, để tỷ muội chúng ta cùng nhập cung diện kiến Thái hậu người. Nhưng cô cô không chuyển lời đến cho mẫu thân được đâu phải lỗi của ta! Phụ thân, mẫu thân, xin người tin nữ nhi, điều con nói hoàn toàn là sự thật, con không nói dối nửa lời. Đúng rồi! Thái hậu, Thái hậu có thể làm chứng cho con!"

Hạ Thủy Dung còn muốn nói nữa, nhưng đã bị Hạ Chính Đình cho một ánh mắt cảnh cáo ngăn cản, nói đùa, vì chuyện nhỏ như vậy mà phiền đến Thái hậu làm chứng thì sau này ông còn để mặt vào đâu, hơn nữa có cho ông một trăm lá gan ông cũng chẳng dám chất vấn Thái hậu để xác minh chuyện này, chuyện dù có hay không cũng không nên truy cứu tiếp.